

PARADIGMESKIFT I DANMARK: Lydfiler fra Tom Gillesbergs møder i Aarhus og Kolding lørdag den 21. februar

- Konflikten i Ukraine og situationen i Grækenland –
- Økonomisk nedsmeltning, gældskonference og bankopdeling –
- Danmarks fremtid i samarbejde med BRIKS

Mødet i Aarhus:

Mødet i Kolding:

**Fra LaRouche-bevægelsen 22.
feb. 2015:
Grækenland skylder intet til**

Storbritanniens kriminelle banksyndikat

Den civiliserede verdens ledeses apati over for de forbløffende vilkår for efterkommerne af den græske nation, hvem de skylder deres civilisation, der så at siger steg op af asken af deres ruin, er noget, der er fuldstændigt uforklarligt for den, der blot er en tilskuer til opvisningen på denne dødelige scene. Vi er alle grækere. Vore love, vor litteratur, vor religion, vor kunst har sine rødder i Grækenland ...

Percy Bysshe Shelley, Introduktion, Hellas, Et lyrisk drama.

Lyndon LaRouche gentog torsdag, at hele den såkaldte græske gæld til Trojkaen er et svindelnummer og må ikke betales. »Udplyndring udgør ikke legitim gæld«, advarede LaRouche, og de europæiske banker og bankerne på Wall Street, der alle køres af briterne, stod for en non-stop udplyndring af det græske folk, den græske økonomi og de græske banker. Det faktum, at, ved visse lejligheder, korrupte græske regeringsfolk var med i svindelen med partnere som Goldman Sachs, gør ikke gælden mindre kriminel.

Medlemmer af LaRouche Politiske Aktionskomite deltager i et demonstration i solidaritet med Grækenland i New York City den 11. februar,

2015, med et skilt, der siger, "Wall Street og Trojkaen er bankerot, ikke Grækenland!"

Den græske regering må gives fuld international støtte til sin holdning, at gælden er ubetalelig og må nedsættes. LaRouche sagde det endnu mere ligefremt: Gælden er illegal, den er

ubetalelig, og den er frugten af en London-styret, kriminel virksomhed, der må lukkes fuldstændigt ned, hvis verden skal overleve de kommende måneder uden, at der udbryder generel krig i centrum af Europa.

Torsdag skrev den græske finansminister Yanis Varoufakis til eurozonens finansministre og ECB-chef Mario Draghi og krævede en forlængelse på seks måneder af de aktuelle arrangementer, for at give tid til at arrangere en gældskonference og udvikle en plan for en græsk, økonomisk genrejsning – minus nedskæringspolitik. Tyskland afviste omgående forslaget, hvilket fik den græske regering til at offentliggøre brevet og sætte scenen for et opgør fredag, hvor eurozonens finansministre skal mødes for at beslutte deres næste træk. Bag scenen, selv i ECB, er der en udbredt erkendelse af, at gælden ikke kan betales, og at nye arrangementer er nødvendige. Den tidligere franske præsident, Valéry Giscard d'Estaing, sagde til fransk presse, at Grækenland bør gives mulighed for at organisere en »venligtsindet exit« af euroen.

To afgørende punkter at erindre sig er følgende:

For det første, så er det hele det transatlantiske finanssystem, der er bankerot – ikke Grækenland. »Ponzi-fiduserne« og den hyperinflationsskabende svindel med kvantitativ lempelse (pengetrykning) har gjort det hele værre. Der er ingen anden udvej end en lovformelig, reguleret annullering af hele boblen med spillegæld med begyndelse i de billioner af dollar i derivater, såsom credit default swaps-kontrakter, der blev indgået på basis af græske statsobligationer samtidig med, at Goldman Sachs og andre afkortede gælden.

Og for det andet, så er intet af den såkaldte græske gæld til Trojkaen og de europæiske banker legitim. Ikke engang 10 % af pengene gik til noget, der lignede produktiv investering i den græske realøkonomi. Den græske befolkning er blevet decimeret af den britisk-ledede udplyndring. De skylder intet!

Der er intet, der sætter mere fokus på det britiske finansimperiums kriminelle karakter end de fortsatte afsløringer af HSBC, der er i gang i hele verden. Glem ikke, at HSBC engang var kendt som »*Hong Kong and Shanghai Banking Corporation*« – *kronjuvelen af den britiske politik med opiumskrig, og centralbank for den globale narkohandel.*

Med de kriminelle anklager i Schweiz, aftalen om »udsættelse af retsforfølgelse«, en fordelagtig aftale fra Obama i USA, de igangværende efterforskninger i Indien – der viser, at HSBC, sammen med *Dronningens egen Coutts Bank*, hvidvaskede pengene til terrorangrebet i Mumbai i 2008, arrangeret af Daoud Ibrahim, samt de kriminelle anklager mod banken i Argentina, bør det nu fremstå som en klar påmindelse om, at hele det London/Wall Street-styrede, transatlantiske finanssystem med for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er en eneste, gigantisk, kriminel virksomhed. Det er *Dope, Inc.*, og den eneste passende handling vil være en massiv, global Pecora-kommission og nedlukning af disse banker.

Dope, Inc., udgivet af Executive Intelligence Review

Når man ser tilbage på LIBOR-svindelen, afsløringerne af, at HSBC er bank nr. 1 for hvidvaskning af narkopenge for de mexicanske og columbianske narkokarteller, HSBC's globale skatteunddragelsesfidus med base i Schweiz, og forbindelsen mellem HSBC og Den gyldne Kæde af saudiske banker bag finansieringen af al-Qaeda og ISIS, bør pointen stå helt klart: Dette er global, organiseret kriminalitet, der går til toppen. *Og de forventer at blive tilbagebetalt for det blod, de har udsuget af det græske folk?*

En fuld efterforskning af HSBC's kriminalitet på vegne af Monarkiet (det britiske, -red.) ville også afsløre de intime forbindelser med Prince Bandar bin-Sultan (eller måske bin-Satan), især i kølvandet på 11. september. Alt imens de

schweiziske, private HSBC-dokumenter bekræftede, at Bandar var en skatteunddragelseskunde, så er den virkelige historie meget større. *HSBC var i en årrække den eneste bank i USA, der ville forvalte pengene fra Bandar og den saudiske ambassade.* Før og efter 11. september modtog Bandar, iflg. kvalificerede kilder i Washington, 30 mio. dollar om måneden i overførsler fra Bank of England til hans personlige konto i HSBC New York (og senere, HSBC Washington, DC.) som hans andel i Al Yamamah våben-for-olie-handlen, der skabte historiens største, ulovlige fond til terrorisme.

At blæse låget af London/Wall Street-banksvindlen er altafgørende for at forhindre krigen i at bryde ud i hjertet af Europa. Foreløbig holder Putin, Hollande, Merkel og Poroshenko sig til deres forpligtelser over for en våbenhvile i Ukraine som det første skridt til en reel løsning på krisen, der begyndte med Victoria Nulands operationer for et nazistisk regimeskift i 2013-14. Alle fire ledere ved, at Obama, på vegne af briterne, gør fremstød for at opruste ukrainerne som en udløser af krig med Rusland. Victoria Nuland, Obamas neokonservative nazi-elsker, løber rundt i Georgien og andre steder østpå, hvor hun gør fremstød for provokationerne.

Nuland må fjernes nu, som endnu en forudsætning for at forhindre krig. Så længe hun render rundt på vegne af Obama, er faren for krig for alvorlig til, at det kan tolereres. Med hendes afsættelse bliver Obama sårbar. Enten må han selv fjernes fra embedet, eller også, som LaRouche udtrykker det, må »han blive stærkt begrænset«, ellers vil krigen ikke kunne standses.

Se: Fyr nazi-elsker Nuland, eller stå over for krig.

Dette er afgørende dage, hvor selve menneskehedens fremtid står på spil. Grækerne må gives fuld international støtte til at gå op imod svindlerne og morderne i London. Nuland må fyres og Obama puttes i en æske, eller selv blive fyret. Denne kombination af handlinger er tilstrækkelig til at holde faren

for krig tilbage. Dernæst kan en lovformeligt reguleret bortfjernelse af Londons og Wall Streets imperiale gældsboble sætte scenen for en reel, økonomisk revolution af den slags, som Alexander Hamilton lancerede ved afslutningen af Den amerikanske Revolution, og som reflekteres af BRIKS' handlinger i dag.

EIR FOKUS: Vil Victoria Nulands nazister skubbe verden ud i Tredje Verdenskrig?

Af Jeffrey Steinberg

17. feb. 2015 – Fra og med midnat, den 15. februar, trådte en våbenhvile i kraft i Østukraine. Aftalen, der blev hamret ud mellem den russiske præsident Vladimir Putin, den tyske kansler Angela Merkel, den franske præsident François Hollande og den ukrainske præsident Petro Poroshenko – dvs., *uden* den direkte involvering af Obamaregeringen og den britiske regering – efter 17 timers forhandlinger nonstop i Minsk i sidste uge, er skrøbelig, for at sige det mildt.

Den umiddelbare fare ligger i en uidentificerbar styrke – de neonazistiske militser, der er en uadskillelig del af Kiev-regeringen, som kom til magten for et år siden i et statskup, som disse nazister var drivkraften bag. *Disse nazister handler som beskyttede aktiver for Obamaregeringen, mere specifikt for viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland.*

Medlemmer af Azov-bataljonen fremviser hagekorset

Azov-bataljonen, med både eget flag, Hagekorsflag og NATO-flag!

Disse neonazistiske styrker har officielt afvist våbenhvilen. De bataljoner, som de kontrollerer i det sydøstlige Ukraine, er ikke helt under Kiev-centralregeringens kontrol, men bevæbnes af Ukraines »oligarker« – store forretningsmænd som guvernøren af Dnepropetrovsk, Igor Kolomoisky. De er udløberen af Bandera-bevægelsen, der var fascistisk i sig selv, selv før Anden Verdenskrig, og dernæst bød Hitlers invasion af Ukraine velkommen og udførte grusomheder mod befolkningen i Ukraine og Polen, som burde have anbragt dem på anklagebænken under krigsforbryderdomstolen i Nürnberg. I stedet rekrutteredes de af britiske og amerikanske efterretningstjenester til den kolde krig imod Sovjetunionen.

De neonazistiske repræsentanter i regeringen er også ude på at sabotere enhver fredsaftale. Ifølge russiske medier kommer Andrij Parubij, tidligere øverstbefalende for Maidan og nuværende formand for det ukrainske parlament (den Øverste Rada), til Washington i denne uge. Medstifter af det neonazistiske parti, Svoboda, og af en af de paramilitære grupper, som blev til spydhovedet Sektor Højre i kuppet i februar 2014, er Parubij i dag en leder i Folkefronten, Arsenij Jatsenjuks politiske parti, idet Jatsenjuk var den mand, som Victoria Nuland håndplukkede til at blive Ukraines premierminister efter kuppet.

Andrij Parubij

I en tale den 14. februar, der blev transmitteret over

ukrainsk Tv, meddelte Parubij formålet med sin rejse: at skaffe våben. Han sagde, at Ukraine må styrke sine bevæbnede styrker og få »USA til at give os højpræcist, moderne våbenudstyr«. Han tilføjede, »I næste uge rejser jeg til USA for at drøfte dette på en meget konkret og målrettet måde.«

Den mulighed, at USA ville bevæbne Ukraine – en handling, som Moskva ville se som en krigshandling – er præcist det, der tvang lederne af Frankrig og Tyskland til at arbejde på højtryk for at få en våbenhvile i Ukraine. Det ville være et skridt hen imod Tredje Verdenskrig.

Jaget efter en våbenhvile

Præsident Hollande og kansler Merkel så Minsk-forhandlingerne som eksistentielle. De var enige om, at hvis der ikke kom et diplomatisk gennembrud, ville Obamaregeringen begynde at opruste det ukrainske militær, og det ville optrappe krisen. I løbet af de seneste uger er flere og flere strategiske analytikere og politiske beslutningstagere begyndt at se krisen i Ukraine som en potentiel udløser af atomkrig mellem USA og Rusland. Artikler med denne fare som overskrift er dukket op i det tyske *Der Spiegel* og endda det britiske *Daily Telegraph*.

Spøgelset om en udslettelseskrig, der begynder i centrum af Europa, var en magtfuld motivering for Merkels og Hollandes indgåelse i et team for at forhindre den amerikanske våbenstrøm i et 'den sidste skyttegravs'-diplomati.

Umiddelbart forud for Minsk-forhandlingerne fløj kansler Merkel til Washington den 9. februar for at rådføre med præsident Obama. Hun afleverede en ligefrem besked, iflg. tyske og amerikanske kilder. For det første sagde hun til præsidenten, at Europa var ubøjelig i sin modstand mod amerikansk oprustning af den ukrainske hær. For det andet sagde hun, at fraværet af en direkte dialog mellem ham og den

russiske præsident Putin udgjorde en risiko for hele verden. Udelukkende kun lederne af de to nationer med atomvåbenarsenalerne, der kunne ødelægge planeten, kunne være de ultimative garanter for menneskehedens overlevelse. De måtte genoptage en direkte, personlig dialog, insisterede Merkel.

Hendes formaning synes at have haft en vis virkning. Den 11. februar, aftenen før Minsk-forhandlingerne, ringede Obama til Putin, og de to mænd havde en 90 minutter lang samtale, hvis indhold er blevet holdt hemmeligt. Ifølge *Spiegel Online*, der havde en detaljeret redegørelse af Merkels og Hollandes diplomatiske indsats, så viste selve den kendsgerning, at telefonsamtalen fandt sted, at Washington var dybt interesseret i udfaldet af Minsk-forhandlingerne.

På et tidspunkt i den diplomatiske maraton-session talte Putin, iflg. *Spiegels* redegørelse, pr. telefon privat med lederne af de selvudråbte folkerepublikker Donetsk og Lugansk (DPR og LPR). Han sikrede sig deres tilsagn til våbenhvilebetingelserne. Desuden pendlede Kreml-rådgiveren Vladislav Surkov mellem Hollands-Merkel-Poroshenko-Putin-mødet og Minsk-kontaktgruppen, der ligeledes var samlet natten igennem et andet sted i Minsk (fordi Poroshenko nægtede at forhandle direkte med DPR/LPR-delegationen). Det var kontaktgruppen, der bestod af Alexander Zakharchenko (DPR), Igor Plotnitsky (LPR), den ukrainske ekspræsident Leonid Kuchma, den russiske ambassadør til Kiev Mikhail Zurabov og OSCE-forhandler Heidi Tagliavini, der rent faktisk underskrev Minskaftalen med 10 punkter.

I de forudgående måneders fornyede kampe i det østlige Ukraine, efter våbenhvilen fra september 2014 brød sammen, indtog DPR/LPR yderligere et bælte af landområde, især inden for Donetsk-området, idet de opererede for at skubbe Kiev-bataljonerne uden for rækkevidde af beskydning af Donetsk og andre byer. Mens Minsk-forhandlingerne fandt sted, havde DPR/LPR-militserne næsten omringet 6-8.000 ukrainere i byen

Debaltseve, som er jernbaneknudepunkt mellem Donetsk og Lugansk. Med voksende rømninger, kollapsende moral og udbredt udeblivelse til militærindkaldelse, befandt den ukrainske hær sig allerede på sammenbruddets rand. For Merkel og Hollande var idéen om at bevæbne en sådan hær i opløsning en alvorlig fejltagelse, der reflekterede en manglende forståelse af den ukrainske krises virkelighed i det officielle Washington.

Nuland-faktoren

Det er et faktum, at Obamaregeringens politik over for Ukraine og Rusland fra dag ét er blevet kapret af en samling neokonservative og humanitære interventionsideologer – anført af viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland. Hustru til den neokonservative Robert Kagan fungerede Nuland som udenrigspolitisk rådgiver til daværende vicepræsident Dick Cheney, før hun blev udnævnt til Bush-regeringens ambassadør til NATO.

Nuland har offentligt pralet med, at USA havde hældt 5 mia. dollar ind i »demokrati«-bevægelsen i Ukraine, siden afslutningen af den kolde krig, og hun gjorde det klart, under en skændig telefonsamtale, der blev optaget, i januar 2014, at den mand, der nu er den ukrainske premierminister, Jatsenjuk, var ejet af Washington. Hun er ansvarlig for mørklægningen af Bandera-nazisternes magtfulde rolle i Maidan-kuppet og konflikten i Østukraine.

Der blev sat fokus på Nulands aktuelle rolle med at sabotere forsøg på at opnå fred i en artikel fra 15. februar i det tyske blad *Der Spiegel*, med titlen »Amerikas diplomat for optøjer«. Indlægget erklærede, at Nuland udgjorde en trussel for Amerikas allierede, og at hun, alt imens hun skal forestille at løse krisen i Ukraine og relationerne til Rusland, »så er Nuland selv blevet problemet i krisen«.

Der Spiegel beskrev et møde bag lukkede døre, der

tilsyneladende er blevet anonymt rapporteret både til bladet og til avisen *Bild*, et møde, der afholdtes af Nuland under Sikkerhedskonferencen i München for en uge siden, med »måske to dusin amerikanske diplomater og senatorer«. Her gav Nuland instrukser om at »bekæmpe europæerne« omkring spørgsmålet om at bevæbne Ukraine til at kæmpe mod Rusland. Det blev beskrevet, hvordan hun »bittert« refererede til den tyske kanslers og den franske præsidents møde med præsident Putin som »Merkels Moskva-junk«, og »Moskva-bullshit«, og hun hilste en senators betegnelse af den tyske forsvarsminister Ursula von der Leyen som »nederlagsminister« velkommen.

Disse rapporter viser løggen i Nulands påstand om morgenen den 11. februar, da Minsk-aftalen blev annonceret, at »vi [USA] støtter aftalen entusiastisk«.

Der Spiegel skriver, at Nuland ikke holder sig tilbage for at kræve, at NATO giver »tungt våbenudstyr« til Ukraine.

Der slås alarm

I en erklæring udstedt den 14. februar advarede Lyndon LaRouche om, at faren for krig ville bestå, indtil Nuland blev fyret og hendes forbindelser til hardcore Bandera-nazister blev offentligt afsløret. (Se bilag)

Den overordnede trussel om atomkrig, der stammede fra krisen i Ukraine, var det dominerende emne bag scenen ved den årlige Sikkerhedskonference i München. Umiddelbart før dette møde skrev tre nationale sikkerhedsspecialister, tidl. amerikanske senator Sam Nunn (D-Ga.), tidl. russiske udenrigsminister Igor Ivanov og tidl. britiske forsvarsminister Des Browne, en kronik, der krævede et eftersyn af den euro-atlantiske sikkerhedsarkitektur, med en inkluderende rolle for Rusland.

Der blev givet udtryk for det samme synspunkt ved to andre begivenheder, der fik stor opmærksomhed. Den 11. februar sagde

Jack Matlock, der var præsident Reagans ambassadør til Sovjetunionen under de sidste dage af den kolde krig, til en tætpakket tilhørersal ved National Press Club i Washington, at Vesten havde overtrådt nogle af de mest afgørende aftaler med Moskva, de aftaler, der havde muliggjort Warszawa-pagtens og Sovjetunionens fredelige afgang, og at faren for en verdenskrig var alvorlig (Udskrift kan ses i *EIR*, 20. feb.).

To dage senere advarede Markus Becker i en artikel i *Spiegel Online* om Sikkerhedskonferencen i München om, at »truslen om krig er større end under den kolde krig«. Han fremlagde nogle af de samme argumenter, som Nunn-Ivanov-Browne-artiklen.

Med mindre man handler hurtigt på LaRouches krav om Nulands afsættelse, er chancerne for, at neonazisterne i Ukraine får smadret den skrøbelige fred, enorme. Nulands afsættelse må følges op af en aftale mellem regeringer om at diskvalificere og fjerne de nazistiske elementer, der nu hærger, og deltager i regeringen, i Ukraine. Dette krav er gentagne gange blevet fremstillet af den russiske regering, og af LaRouche.

Hvis voldscyklussen i Østukraine genoptages for fuld kraft, er udsigten til, at det eskaleres til en direkte konfrontation mellem Rusland og USA, meget stor.

Richard Burt, der var en af de øverste, amerikanske forhandlere om våbenkontrol med Sovjetunionen, sagde til *Spiegel Online* (9. februar), at faren for atomkrig er meget stor. »Både de amerikanske og russiske atomvåben befinder sig i en form for beredskab, der er en hårs bredde fra at udløses. Begge sider har en opstilling af atomvåben, hvor landbaserede missiler kan bemyndiges til affyring på under 15 minutter.« Han erkendte, at den form for »hybridkrig«, der nu finder sted i Østukraine, udgør en stor forøgelse af faren for, at en fejlregning skal føre til atomkrig. Den tidligere russiske udenrigsminister Igor Ivanov var enig, og sagde til *Spiegel*, »Nu er truslen om krig større end under den kolde krig«.

Man må i tillæg hertil forstå, at den primære drivkraft bag krigen er bankerotten af det transatlantiske finanssystem, der er centreret i London og Wall Street. Det er financier-kredses desperation over deres systems overhængende undergang, og deres politiske magts sammenbrud, der er drivkraften bag krigsfaren. Som udenrigsminister Sergei Lavrov bemærkede i en nylig erklæring, at hvis der ikke havde været en Ukrainekrise, ville visse kredse i Vesten have skabt en.

Bilag: LaRouche om Ukrainekrisen: Fyr nazi-elskeren Nuland

14. feb. – Med sine neonazistiske mordere, der åbenlyst aflægger ed på at ødelægge Minsk-aftalen, fremstår præsident Obamas viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, som en af hovedprovokatørerne af en overhængende global krig, der hurtigt kunne føre til en atomar udslettelseskrig. Hvis der skal være et oprigtigt forsøg på at implementere den våbenhvile, der blev hamret ud under 17 timers intense forhandlinger i Minsk, må Nuland omgående fyres, og hendes neonazistiske dødspatroljer i Ukraine lukkes ned.

I dag krævede Lyndon LaRouche Nulands omgående firing, og krævede samtidig en fuld, offentlig afsløring af hendes forbindelser til de sidste dages Bandera-mordere, der stod bag Maidan-kuppet og udgør den vigtigste styrke på stedet, der presser på for at få en strategisk militærkonfrontation med Rusland.

»Hun har ved sine handlinger bevist, at hun er en nazi-elskende morder. Det er hende, der støtter neonazisterne i Ukraine, som åbenlyst praler med, at de nægter at acceptere den aftale om våbenhvile, der blev indgået af de 'Fire i Normandiet', og vil fortsætte med deres nedslagtninger i Østukraine. Disse samme Bandera-folk kom til Washington sent

sidste år og udbød falske fotos, der hævdedes at vise, at Rusland havde invaderet Østukraine. Fotografierne blev senere afsløret som forfalskninger. Denne forfalskning kunne bidrage til at starte en verdenskrig«, konkluderede LaRouche.

Nuland har en lang og velkendt karriere i Washington, især under de to seneste regeringer. Under Bush' periode som USA's 43. præsident var Nuland udenrigspolitisk rådgiver til vicepræsident Dick Cheney, og dernæst USA's ambassadør til NATO.

Obama udnævnte hende til hovedposten som USA's topdiplomat for Europa og Eurasien, fra hvilken position hun personligt promoverede Bandera-kuppet i Ukraine mellem november 2013 og februar 2014. Hun var tidligere dybt involveret i den løgnagtige mørklægning af de al-Qaeda-netværk, der udførte de dødbringende angreb 11. september, 2012, på USA's diplomatiske post i Benghazi, Libyen.

Nuland, der er gift med den neokonservative ideolog, Robert Kagan, pralede i december 2013 åbenlyst med, at successive amerikanske regeringer havde hældt 5 mia. dollar ind i de farvede revolutioner i Ukraine. Hun har også gentagne gange løjet om sin rolle i promoveringen af neonazistiske Bandera-styrker i Ukraine, når hun blev udspurgt af kongresmedlemmer og medierne.

LaRouche konkluderede: »Nu, hvor Nulands nazister har aflagt ed på at bryde den aftale, der kunne repræsentere den sidste, virkelige chance for at standse fremstødet for krig med Rusland, er der kun en fornuftig valgmulighed – fyr Nuland, og gennemfør en gennemgribende afsløring og nedlukning af hendes nazi-terrorister. Udelukkende kun gennem at fjerne hende fra hendes position som en af Obamas hovedagenter for promovering af verdenskrig, kan fremstødet for krig stoppes på dette sene tidspunkt.«

EIR ØKONOMI: Grækenland vælger national overlevelse, ikke ødelæggelse

Af Dean Andromidas

14. feb. 2015 – Mens de fleste europæiske ledere fortsætter med at følge finansoligarkiets diktat, er Grækenlands holdning klar: Der kan ikke være noget kompromis mellem national overlevelse og selvdestruktion. Grækenland kan ikke betale den illegitime og byrdefulde gæld, og det kan heller ikke fortsætte med nedskæringspolitikken, med folkemord til følge. Grækenland tilbyder Europa chancen for at sammenkalde til en Europæisk Gældskonference, lancere en New Deal og samarbejde med BRIKS-landene og deres allierede om et nyt, økonomisk paradigme.

I kølvandet på det europæiske topmøde mellem EU's ledere den 12. feb. erklærede den græske premierminister Alexis Tsipras, »Grækenland udøver ikke afpresning, og vil ikke udsættes for afpresning«. Med hensyn til »memorandaet« fra Den internationale Valutafond, Den europæiske Kommission og Den europæiske Centralbank (tilsammen kendt som Trojkaen), sagde han, »Glem den politik, den eksisterer ikke længere. Det gør Trojkaen heller ikke.«

Tsipras blev støttet af sin koalitionspartner, forsvarsminister Panos Kammenos, leder af Uafhængige Grækere, der til græsk TV sagde: »Vi er færdige med memorandaet og Trojkaen ... Regeringen vil ikke forhandle som Syriza [Tsipras'

parti] eller Uafhængige Grækere, men som regering for alle grækere, som en retfærdiggørelse af alle grækernes og alle europæiske folks deltagelse i denne kamp.«

'Pladsernes bevægelse'

EU's hovedproblem er, at det ikke bare er konfronteret med folkelig modstand, som det kan undertrykke med tåregas og uropatruljer, som det gjorde for tre år siden. Det er nu konfronteret med en regering, der, iflg. de seneste meningsmålinger, støttes af 8 af 10 grækere. Kan Europa lancere en politik med brutalt »regimeskift«, med sanktioner og embargoer mod Grækenland, et medlem af Den europæiske Union, hvor »solidaritet« hævdes at være det overordnede ideal?

Den 11. februar, mens eurogruppens finansministre mødtes i Bruxelles og forsøgte at tvinge Grækenland til at ofre sine borgeres liv, gik titusinder, hvis ikke hundrede tusinder, af mennesker i Europa og landene i Amerika på byens gader til støtte for Grækenlands politik med økonomisk udvikling og beskyttelse af national suverænitet. Den græske regeringstalsmand Gabriel Sakellaridis erklærede, at det græske folk har givet liv til en ny »pladsernes bevægelse«, og at »håb har fordrevet frygten«.

Grækenland demonstrerede endnu engang, at det er blevet revolutioneret, idet titusinder trodsede den isnende kulde og fyldte Syntagma-pladsen foran det græske parlament i Athen, og endnu flere demonstrerede i et dusin andre græske byer. Lignende demonstrationer afholdtes i Amsterdam, Bruxelles, London, Edinburgh, København, Lausanne, Rom, Lissabon, Berlin, Paris, Wien, Budapest, Madrid, Helsinki og endnu flere byer i Canada, New York og Washington, og så langt væk som Brasilien og São Paulo.

LaRouche-bevægelsen deltog i demonstrationsmøder i Paris,

Berlin og New York; i sidstnævnte by havde aktivisterne skilte, der sagde, »USA og Grækenland må gå med i BRIKS«.

Med kommende valg i et halvt dusin EU-lande alene i år forventer man store overraskelser, i takt med, at regeringerne i Portugal og Spanien, lande, der står over for de samme, barske 'Trojka-betingelser' som Grækenland, sandsynligvis vil blive fejet fra magten.

I **Spanien**, hvor der forventes valg til november, fører Podemos, Syrizas søsterparti, foran det regerende Folkets Parti og oppositionspartiet Socialisterne, der har domineret i spansk politik, siden afslutningen af Francos diktatur i 1970'erne.

I **Portugal**, hvor der skal afholdes valg til oktober, fører iflg. meningsmålingerne oppositionspartiet Socialisterne foran de regerende Socialdemokraterne. Den 12. feb. stilede toogtredive fremtrædende, portugisiske personer, inkl. politikere, erhvervsfolk, akademikere, pensionerede officerer i hæren og fagforeningsfolk, et brev til premierminister Pedro Passos Coelho, med krav om, at han opgiver sin modstand mod de græske forslag. I brevet stod, »Den idé, at nedskæringspolitikken skal fortsætte, er ikke produktiv« og »Portugal må ikke tage afstand fra en bevægelse med europæisk samarbejde og må tage aktivt del i en drøftelse om en genoplivning af økonomien og den sociale politik i lande, der i de seneste seks år har gennemlevet de værste lidelser.«

Ulykkeligvis lød advarslen for døve øren, da Coelho gentog sin holdning om, at han ikke vil støtte nogen forslag om annullering eller genforhandling af gælden.

I **Italien**, **Irland** og i adskillige andre lande, hvor der ikke skal være valg i år, står regeringerne på usikker grund og kunne meget vel blive tvunget til at udskrive valg før tiden.

Ikke 'GREXIT', men 'BRIKSIT'

Alt imens medierne er fyldt med kommentarer om en mulig »GREXIT« – Grækenlands tvungne eller frivillige udgang af eurozonen – så er den løsning, som Grækenland opfordrer til, i virkeligheden det, som en græsk iagttager beskrev for EIR som en »BRIKSIT«, hvor Grækenland tilslutter sig BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika). Alt imens det ville tjene ethvert land bedst at stå uden for eurozonen, så er idéen om en lovmæssigt reguleret adskillelse for Grækenland umulig. Hvis Grækenland går ud, kunne Italien, Portugal og endda Tyskland følge efter. Det er derfor, en Europæisk Gældskonference, et af Syrizas krav, bør afholdes. Den kunne, som EIR skrev (23. jan. 2015: [Et græsk forslag: Indkald til en europæisk gældskonference](#)) blive det forum, i hvilket Europas bankerotte banksystem kunne blive nedlagt gennem en opdeling, efter Glass/Steagall-modellen, af de kommercielle banker og investeringsbankernes kasinosystem. Dette kunne efterfølges af en afgørelse af den europæiske gæld og etableringen af en Europæisk Infrastruktur-Investeringsbank, der kan samarbejde med den kinesisk lancerede Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) til opbygning af store transport- og udviklingskorridorer, der integrerer Europa i Verdenslandbroen.

For den græske regering drejer det sig ikke om enten EU eller BRIKS: Grækenland tilbyder at fungere som en bro mellem Europa og BRIKS. Premierminister Tsipras har sagt dette gentagne gange, som under sit nylige besøg på Cypern, hvor han sagde, at Cypern og Grækenland kan fungere som en »bro for fred« mellem EU og Rusland.

Den 10. feb. krævede forsvarsminister Kammenos en »Plan B«, hvis EU afviser Grækenlands forslag; denne plan ville inkludere at søge finansiel hjælp fra USA, Rusland og Kina. »Det kunne i heldigste fald være USA; det kunne være Rusland; det kunne være Kina eller andre lande«, sagde han. Det kunne tage form af koncessioner til opførelse af vigtig

infrastruktur, såsom havne, som Moskva har udtrykt interesse i. »Det, vi ønsker, er en aftale«, understregede Kammenos. »Men hvis der ikke kommer en aftale, og vi ser, at Tyskland forbliver ubøjelig og ønsker at sprænge Europa fra hinanden, så er vi forpligtet til at gå over til Plan B. Plan B går ud på at skaffe finansiering fra andre kilder. Jeg har et virkelig godt forhold til Rusland. Vi har haft drøftelser med Rusland om Plan B. De overvejer at løfte embargoen på græske produkter og genoptage importen. Vi er interesserede i samarbejde med russerne om gasledningen.«

Alt imens Kammenos' parti vandt tæt ved 5 % af stemmerne ved valget den 25. januar, så viser meningsmålinger, at han i øjeblikket har opbakning fra over 65 %.

Udenrigsminister Nikos Kotzias sagde til pressen under sit første EU-udenrigsministtermøde tidligere på måneden, at EU »må være mere end sanktioner og memoranda«, en henvisning til Trojkaens politik.

I et interview med det tyske ugeblad *Der Spiegel*, påpegede Kotzias Grækenlands strategiske betydning for Europa: »Grækenland er beliggende midt i en trekant. Ukraine er i toppen, Libyen i nederste venstre spids, og som den nederste højre spids finder vi Mellemøsten i en afstand af blot 300 kilometer fra os. Alle disse områder er destabiliserede. Hvad ville der f.eks. ske, hvis Grækenland, under et enormt pres fra økonomiske spørgsmål, også blev destabiliseret? Det ville skabe en linje fra Rusland, gennem Ukraine og Balkan til Mellemøsten og Nordafrika. En kæmpemæssig ark, der kunne bringe millioner af migranter til Europa. Så ville hele Europa blive destabiliseret. Det, vi siger, er, at fred og retfærdighed i Ukraine er lige så vigtig, som stabilitet i Europa.«

Den 11. februar var Kotzias i Moskva, hvor han mødtes med sin modpart, Sergei Lavrov, og sagde, at Grækenland vil forklare sine europæiske partnere, at alle problemer må løses gennem

forhandlinger, eller også vil der opstå en humanitær krise. Han erklærede, »Vores relation med Rusland består i et ærligt venskab«. Til gengæld kom Lavrov med et forslag om eventuelt at tilbyde Grækenland hjælp, om nødvendigt.

Efter at være blevet inviteret til Rusland i maj måned af præsident Vladimir Putin for at deltage i Ruslands fejring af sejren over Nazi-Tyskland, rapporteredes det i den græske presse, at premierminister Tsipras skulle have modtaget en invitation til at besøge Kina. Alt imens dette ikke er blevet bekræftet, så ringede den kinesiske premierminister Li Keqiang til Tsipras for at lykønske ham med indsættelsen som premierminister og erklærede, »Kina værdsætter sit traditionelle venskab og vedholdende udvidelse af praktisk samarbejde med Grækenland« som ligeværdige partnere, der søger gensidig fordel, og vil »udvide venskabet til et højere niveau«. Li påpegede det kinesiske, statslige skibsselskab, COSCOs rolle og selskabets leasing af containerterminalen i havnen i Piræus. Han sagde, at Kina var parat til at samarbejde med Grækenland for at udvikle havnen til at blive et vigtigt centrum for regionen, en bro til virkeliggørelse af ekspresoverfarten mellem Kina og Europa og til opgradering af de eurasiske forbindelsesmuligheder.

Tsipras svarede, at assistance fra Kina er afgørende for Grækenlands indsats for at genoplive sin økonomi, især inden for felter som maritime anliggender og skibsfart, såvel som også infrastruktur og finans.

Tidligere på ugen inviterede Li den græske minister for produktiv genopbygning, miljø og energi, Panagiotis Lafazanis, til at besøge Kina senere denne måned. Lafazanis er blevet berygtet i korridorerne i EU-kommissionens bygning i Bruxelles for sin meddelelse om, at han vil undersøge, og om nødvendigt omstøde, alle privatiseringer, som den tidligere regering har indført, især inden for transport- og energisektoren. Disse sektorer har alt at gøre med at sikre udviklingen af Grækenlands forbindelsesmuligheder til BRIKS og disses

allierede lande. Beslutninger i energisektoren er direkte relateret til Grækenlands samarbejde med Ruslands Gazprom, der har udtrykt interesse for at bygge en gasledning gennem Grækenland. Af afgørende betydning er ligeledes færdiggørelsen af jernbanelinjen fra Piræus mod nord til Thessaloniki og Balkan, hvor Kina hjælper Den tidligere jugoslaviske republik Makedonien (FYROM), Serbien og Ungarn med at genopbygge og udvide deres jernbaner.

Grækenland kan altid »koble sig« til BRIKS alene, men det ville være langt bedre for Europa at opgive sin selvmorderiske, økonomiske og politiske politik og takke ja til Grækenlands tilbud.

Denne artikel forekommer i EIR, 20. feb. 2015, og har ikke tidligere været udgivet på dansk.

Titelfoto: Demonstrationer på Syntagma-pladsen foran parlamentet i Athen, den 15. februar.

**Fra LaRouche-bevægelsen 20.
feb. 2015:
Den græske gæld er svindel –
ligesom hele det
transatlantiske finanssystem;
Sæk det for at stoppe Tredje**

Verdenskrig

I dag (18. feb.) lancerede Lyndon LaRouche et internationalt initiativ centreret omkring Manhattan for at afsløre den totale svindel omkring den gæld, der tilskrives Grækenland af Den europæiske Union og Det britiske Imperiums banker. Gælden bliver brugt som afpresning for at forsøge at banke Grækenland – og efter dem, hele Europa – til at begå selvmord ved endnu engang at gennemtvinge bankernes nedskæringspolitik, der medfører folkemord.

»Den græske gæld som sådan er for det meste vedkommende ikke græsk gæld«, erklærede LaRouche. »Gælden, som Tyskland og andre nationer kræver, at de betaler, er penge, som grækerne aldrig har fået! Så grækerne skylder ikke disse penge. Det er et svindelnummer, for grækerne påtog sig ikke denne gæld.«

Det hele blev tvunget ned over Grækenland gennem en række svindelnumre, sagde LaRouche, men i virkeligheden gik pengene kun til at betale Grækenlands internationale bankkreditorer, for at dække over et Ponzi-svindelnnummer, som Goldman Sachs og andre rovgriske finansierer kørte, og for at dække over sporene af korrupte våbenhandler, som tidligere græske regeringer har forhandlet – som medlemmer af den nuværende, græske regering har dokumenteret.

Men det græske tilfælde er intet særsyn på verdensscenen. Det er et klassisk tilfælde af det, LaRouche og *EIR* længe har beskrevet som »bankier-regning«, et svindelnummer, gennem hvilket størstedelen af planetens nationer er blevet påtvunget gæld, de aldrig virkelig har påtaget sig, og som er bygget op gennem en pyramide af derivatspekulation og lignende finansielle svindelnumre. Det er på denne måde, at vi har fået for 2 billioner dollar derivater og andre finansielle 'værdipapirer' på regnskaberne i dag, uden nogen mulighed for at betale gælden.

Tilfældet Grækenland udgør den samme form for svindel, som gribbefondene forsøger at gennemføre imod Argentina. Og det er den samme svindel, som køres over hele verden af de narko-handlende, skatte-unddragende, bankerotte banker, der er kernen i Det britiske Imperium i dag. Et af disse tilfælde, nemlig HSBC – tidligere Hong Kong and Shanghai Banking Corporation, også kaldet hovedbanken for *Dope, Inc.* – er for nylig blevet berygtet for at organisere verdensomspændende fiduser til skatteunddragelse for deres rige kunder. Og dette kommer oven i den tidligere demonstration under amerikanske senatshøringer af, at HSBC befandt sig i centrum af hvidvaskning af blodpenge fra de mexicanske narkokarteller til titals milliarder dollar.

Men HSBC er blot et enkelt tilfælde blandt dusinvis af andre. En sladrebank ('whistleblower') i UBS (Union Bank of Switzerland), tidligere embedsmand Stephanie Gibaud, har netop erklæret, at »oplysningerne om HSBC er en kopi af det, jeg oplevede i UBS«. Hun tilføjede, med videnskabelig præcision:

»Vi må forstå, at vi har at gøre med en kriminel industri.«

Det er præcis, hvad Wall Street, City of London og hele det transatlantiske finanssystem er. Det er en kriminel virksomhed, der ønsker at bevare illusionen om solvensen af finansielle aktiver til 2 milliard dollar gennem at dræbe hele nationer og befolkninger, sådan, som de forsøger at gøre i Grækenland. Det er deres finanssystems bankerot, der ligeledes driver dem til at true med atomar konfrontation med Rusland og Kina med Ukraine som påskud, for at gennemtvinge deres vilje på globalt plan.

Det britiske Imperiums eneste håb om sejr er, at nationer som Grækenland og Rusland kapitulerer til deres afpresning og deres trusler og indvilger i at spille efter de rigide spilleregler, som Det britiske Imperium insisterer på, er det eneste spil i byen. Men hvis de nægter – som BRIKS-nationerne gør det, så vel som også allierede nationer som Grækenland,

Argentina og Egypten – og i stedet kæmper for at skabe et helt nyt system, baseret på udstedelse af kredit til udvikling, snarere end til spekulation, så kan det finansielle imperium tvinges i knæ.

»Vi må udbrede dette her som hovedspørgsmålet i USA«, erklærede LaRouche. »Vi kan sænke Wall Street på dette spørgsmål. Hvis man sænker den græske svindel, vil man sætte en kædereaktion af eksplosioner i gang i det internationale, transatlantiske system, som Wall Street-systemet og lignede ting, briterne og andre. Det er dem, der skylder gælden, ikke grækerne.«

»Det her skal lægges højt og tydeligt på hvert eneste dørtrin i USA«, sagde LaRouche. »Hvis man vil undgå Tredje Verdenskrig, så er det, hvad man må gøre. Og hvis man ikke gør det, tager man ikke Tredje Verdenskrig alvorligt.«

Dette er en international og en *national* kampagne, konkluderede LaRouche, og den er centreret omkring New York City. Vi vil tage Manhattan tilbage fra Wall Street, og give det tilbage til Alexander Hamiltons politik.

EIR: Russisk mediedækning af LaRouche-kampagner

7. feb. 2015 – EIR-magasinet har bragt en artikel om bl.a. TASS-interviewet i København med Helga Zepp-LaRouche, i forbindelse med hendes besøg her i anledning af diplomatseminaret den 30. jan. og det offentlige seminar den 31. jan. Se interviewet, der tidligere er bragt her på siden,

[her](#).

EIR-artiklen siger desuden:

Intervention i New York.

Schiller Instituttets demonstration i New York City kom i kølvandet på en række protester imod de russiske klassiske musikere, angiveligt, fordi de støttede den russiske præsident Putins politik i Ukraine. Schiller Instituttet udgav en flyveseddel med overskriften: [»Er de anti-russiske kulturprotester choktropperne i et Obama/Wall Street atomopgør?«](#)

I en pressemeddelelse, der annoncerede modprotesten ved Lincoln-centret i New York, erklærede en repræsentant fra Schiller Instituttet: »Dette er året, der markerer 70-året for sejren over international fascisme, og hvor USA og det daværende Sovjetunionen var nære allierede; hvad kunne da være mere absurd tragisk end en dødelig konfrontation mellem de to? Vore to nationer har aldrig kæmpet mod hinanden, og en sådan konfrontation i dag ville, uanset, hvad nogen måtte tro, lancere Tredje Verdenskrig.«

Flyvesedlen karakteriserede det voldelige magtskifte i Ukraine i februar 2014, ikke som en »forhandlet overgang«, som præsident Obama for nylig betegnede det, men som et illegalt, kriminelt kup mod et valgt statsoverhoved. »Disse forsøg på at misinformere, og endda intimidere et publikum, der er kommet for at høre store kunstnere opføre, må imødegås med sandhed. Kuppet i Ukraine var en stor uretfærdighed. Vi taler offentligt imod det, fordi, som dr. Martin Luther King fastslog, 'Uretfærdighed nogetsteds er en trussel mod retfærdighed alle steder.'«

»En sindssyg fraktion i City of London- etablisementets politik, der repræsenteres af slige personer som tidligere premierminister Tony Blair, tror på, at de kan udkæmpe og

vinde en atomkrig med Rusland«, fremhævede flyvesedlen. Den fortsatte med at citere dirigent Valery Gergiev: »Jeg har kendt hr. Putin længe, og jeg havde store forhåbninger til, at vi ikke ville miste Ruslands integritet, da han blev premierminister. Folk glemmer, at spørgsmålet i 1999 var, om Rusland overhovedet ville overleve. Hr. Putin fik den historiske rolle simpelt hen at redde landet fra sammenbrud. Det er en temmelig stor opgave. Historien vil fælde sin dom, og det gør historien selvfølgelig allerede. Efter Sovjetunionens sammenbrud var der ingen, eller meget lidt, statsstøtte til kunsten, og der var ingen private sponsorer. I dag har vi både statsstøtte og også sponsorer.«

Faktisk har Lyndon LaRouche gentagne gange understreget, at kuppet i Ukraine har bragt en regering fuld af *nazister* til magten, der nu støttes af det britiske oligarki, Obama og NATO. Før denne Kiev-regering, der kom til magten i den hensigt at skabe konfrontation med Rusland, er ryddet for disse nazister, er der intet håb om fred.

(Ovenstående er fra en artikel i EIR, 13. januar 2015, og har ikke tidligere været udgivet på dansk.)

Foto: Ruslands Tv Kanal 1 dækker Schiller Instituttets demonstration foran New York City's Lincoln Center, 6. feb. 2015.

Ruslands Sergei Lavrov gennemgår den strategiske konflikt

Følgende er et uddrag af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrovs tale til Sikkerhedskonferencen i München den 7. februar. Hele teksten kan læses på Det russiske Udenrigsministeriums webside.

... Strukturen for stabilitet, baseret på FN's Charter og Helsinki-principperne, er længe blevet undermineret af handlinger fra USA og dets allierede, gennem bombningen i Jugoslavien, så vel som i Irak og Libyen, af NATO's udvidelse mod øst og skabelsen af nye skillelinjer. Projektet med at opbygge et fælleseuropæisk hjem mislykkedes, fordi vore vestlige partnere lod sig lede af illusioner og overbevisninger om at være vindere af den kolde krig, snarere end af interessen i at opbygge en åben sikkerhedsarkitektur med gensidig respekt for interesser. Forpligtelsen, der højtideligt blev indgået som en del af OSCE (Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa) og i Rusland-NATO-Rådet, om ikke at sikre sin egen sikkerhed på bekostning af andres, forblev et stykke papir og blev i praksis ignoreret.

Problemet med missilforsvaret er et levende bevis på den magtfulde, ødelæggende indflydelse af ensidige skridt i udviklingen af militære kapaciteter i modstrid med andre staters legale interesser. Vore forslag om fælles operation i feltet for missilforsvar blev afvist. Til gengæld blev vi rådet til at tilslutte os skabelsen af et globalt missilforsvar, i streng overensstemmelse med Washingtons modeller, der, som vi flere gange understregede og forklarede, baseret på kendsgerninger, indebærer reelle risici for russiske atomafskrækkelsesstyrker.

Enhver handling, der underminerer den strategiske stabilitet, vil uundgåeligt resultere i modforholdsregler. Der påføres således langsigtet skade på hele systemet med internationale aftaler om våbenkontrol, hvis realisering er direkte afhængig af missilforsvarsfaktoren.

Vi forstår ikke engang, hvad USA's besættelse af at skabe det globale missilforsvarssystem kan være knyttet til. Forhåbninger om uimodsagt militær overlegenhed? Med tiltro til muligheden af at løse spørgsmål rent teknologisk, hvorimod disse spørgsmål i virkeligheden er politiske? Hvorom alting er, så svækkedes truslen fra missiler ikke, derimod voksede en voldsom, generende faktor frem i det euro-atlantiske område, og det vil tage lang tid at blive den kvit. Vi er rede til dette. USA's og andre NATO-medlemmers afvisning af at ratificere Aftalen om tillempling af Traktaten om Konventionelle Bevæbnede Styrker i Europa, der begravede denne aftale, udgjorde endnu en destabiliserende faktor.

Samtidig forsøger vore amerikanske kolleger at lægge skylden på Rusland i hver kompliceret situation, de selv har skabt ...

Der er et højdepunkt i det forløb, som vore vestlige kolleger har forfulgt i det seneste kvarte århundrede, med at bevare deres dominans over verdens anliggender med alle mulige midler, med at bemægtige sig det geopolitiske rum i Europa. De forlangte af CIS-landene – vore nærmeste naboer, forbundne med os gennem århundreders økonomiske, historiske, kulturelle og endda familiemæssige bånd – at de traf et valg: enten med Vesten, eller mod Vesten. Dette er en nulsums-logik som, angiveligt, alle ønskede at efterlade i fortiden.

Det strategiske partnerskab mellem Rusland og Den europæiske Union bestod ikke styrkeprøven, idet EU valgte konfrontationens vej i stedet for udvikling af gensidigt gavnlige interaktions-mekanismer. Vi kan ikke andet end at huske den forspildte chance for at gennemføre kansler Merkels initiativ, som hun fremlagde i juni 2010 i Meseberg, med

skabelsen af en EU-Ruslandskomite for Sikkerhed og Udenrigsanliggender på udenrigsministerniveau. Rusland støttede idéen, men EU afviste den. I mellemtiden ville denne konstante mekanisme for dialog, hvis den var blevet etableret, gøre det muligt at løse problemer hurtigere og mere effektivt, og afgøre gensidige problemer på en betimelig måde.

Ukraine

Med hensyn til Ukraine har vore amerikanske kolleger, og under disses indflydelse, også EU, ulykkeligvis ved hvert stadium af krisens udvikling taget skridt, der førte til en eskalation. Det skete, da EU nægtede at involvere Rusland i diskussionen om konsekvenserne af den økonomiske bloks gennemførelse af Associeringsaftalen med Ukraine, der efterfulgtes af direkte støtte til et statskup, samt til anti-regeringsoptøjer forud for dette. Det skete også, da vore vestlige partnere blev ved med at være eftergivende over for Kiev-myndighederne, der, snarere end at holde deres løfte om at lancere en national dialog, indledte en storstilet militæroperation og kategoriserede som terrorister alle de borgere, der gjorde modstand mod det forfatningsstridige magtskifte og de ekstreme nationalistes hærgen.

Vi har store vanskeligheder med at forklare, hvorfor, når det drejer sig om Ukraine, mange af vore kolleger ikke anvender de universelle principper for at afgøre interne konflikter, som frem for alt forudsætter en inkluderende, politisk dialog mellem dens hovedpersoner. Hvorfor tilskynder vore partnere i Afghanistans, Libyens, Iraks, Yemens, Malis og Sydsudans tilfælde, f.eks., regeringerne til at forhandle med oppositionen, med oprørere og i visse tilfælde endda med ekstremister, hvorimod vore partnere i Ukrainekrisen handler anderledes, hvor de rent faktisk opmuntrer Kievs militære operationer og går så vidt som til at retfærdiggøre, eller forsøge at retfærdiggøre, anvendelsen af klyngebomber?

Beklagevis er vore vestlige kolleger dygtige til at lukke øjnene for alt, hvad der siges og gøres af Kiev-myndighederne, inkl. at opægge til xenofobiske holdninger. Lad mig komme med et par citater: »Den ukrainske social-nationalisme anser den ukrainske nation for at være et samfund af raceblod.« Det følges op af: »Spørgsmålet om den totale ukrainisering af den fremtidige social-nationalstat vil blive løst inden for tre til seks måneder gennem en hård og afbalanceret statslig politik.« Ophavsmanden til disse ord er Andrey Biletsky, øverstkommanderende for Azov-regimentet, der er aktivt engageret i militæraktiviteterne i Donbass. Nogle andre aktivister, der vandt en politisk position og en magtposition, inkl. Dmitry Yarosh, Oleg Tyagnibok og lederen af Det radikale Parti i Verkhovna Rada (det højeste råd), Oleg Lyashko, krævede adskillige gange offentligt et etnisk rent Ukraine og udryddelsen af russere og jøder. Disse erklæringer fremkaldte ingen reaktioner i de vestlige hovedstæder. Jeg tror ikke, at nutidens Europa har råd til at ignorere faren for spredningen af den neo-nazistiske virus.

Den ukrainske krise kan ikke afgøres ved militærmagt. Dette blev bekræftet sidste sommer, da situationen på slagmarken tvang deltagerne til at underskrive Minsk-aftalerne. Det bekræftes også nu, hvor det seneste forsøg på at vinde en militæresejr er ved at mislykkes. Men på trods af alt dette lyder der nye højrøstede krav i visse vestlige lande om at optrappe støtten til Kiev-myndighedernes hældning mod militariseringen af samfundet og staten, om at 'pumpe Ukraine op' med dødbringende våben, og om at trække landet ind i NATO. Der indgydes håb gennem den voksende opposition i Europa mod sådanne planer, der kun kan gøre det ukrainske folks tragedie værre.

Rusland vil fortsætte med at tilstræbe en etablering af fred. Vi opfordrer vedvarende til standsning af de militære aktiviteter, tilbagetrækning af tunge våben og indledning af direkte forhandlinger mellem Kiev og Donetsk og Lugansk om

praktiske skridt til at genoprette det fælles økonomiske, sociale og politiske rum inden for Ukraines territoriale integritet. Adskillige initiativer fra præsident Putin var helliget netop dette inden for Normandiet-modellen, der var med til at lancere Minsk-processen, samt ligeledes vores yderligere indsats for udvidelsen heraf, inkl. gårsdagens drøftelser i Kreml mellem de russiske, tyske og franske ledere. Som De ved er disse drøftelser stadig i gang. Vi er overbevist om, at der er alle muligheder for, at vi vil nå frem til resultater og enes om at anbefale fremgangsmåder, der virkelig vil gøre det muligt for parterne at løse knuden i denne konflikt.

Det er afgørende, at alle er klar over risicienes virkelige størrelsesorden. Det er på høje tid, at vi forlader sædvanen med at vurdere ethvert problem separat, uden at kunne se skoven for bare træer. Det er på tide at komme med en omfattende vurdering af situationen. Verden står nu over for et drastisk skift i forbindelse med forandringen af de historiske æraer. Fødselsveerne for den nye struktur i verden manifesterer sig som en større tendens til konflikter i de internationale relationer. Hvis kortsigtede, praktiske beslutninger med et øje på de førstkommende valg derhjemme er fremherskende hos politikere frem for en strategisk, global vision, vil risikoen for at miste kontrollen over den globale styring vokse frem ...

Foto: Aegis søbaseret missilforsvarssystem

EIR FOKUS: Grækenland hævder sin suverænitet – Gælden kan ikke betales

Af Dean Andromidas

2. feb. 2015 – Med en demonstration af mod, der ikke er set hos nogen europæisk politiker i årtier, rejste den græske finansminister Yanis Varoufakis i sidste uge rundt til de europæiske hovedstæder, hvor han hævdede sin nations suveræne ret til at sige nej til sin egen ødelæggelse. Lige i ansigtet på de rasende europæiske finansministre fremlagde han Grækenlands ligefremme politik: Grækenland kan ikke, og vil ikke, betale gælden. Grækenland kan ikke, og vil ikke, fortsætte den brutale nedskæringspolitik. Grækenland kræver en ændring, ikke blot for Grækenland, men for Europa som helhed, og hjørnестenen i denne ændring er en opfordring til en international gældskonference og en 'New Deal' for Europa.

I hver eneste hovedstad var svaret nej, i enkelte tilfælde udstyret med et par høflige fraser. Det kulminerede alt sammen med Den europæiske Centralbanks (ECB) meddelelse om, at det havde afskåret det græske banksystem og den græske regering fra kredit. Den 4. februar diskvalificerede ECB græske statsobligationer som sikkerhed for kortfristede lån fra ECB til græske banker og stoppede således likvide kreditlinjer til 30-50 mia. euro til disse banker.

Den eneste, potentielle erstatning, der er til rådighed for disse græske banker, er gennem det dyrere, likvide nødhjælpsprogram (ELA) gennem den græske centralbank til højere renter, og kun med ECB's tilladelse. Likviditet til op imod en værdi af 50 mia. euro, der havde været formidlet under de normale ECB-operationer, må nu konverteres til ELA. Desuden vil tabet ved disse lån, hvis Grækenland ikke betaler dem

tilbage, blive tilskrevet den græske statsgæld. Hvis ECB gennemtvinger suspenderingen af dette program, vil ikke alene de græske banker kollapse, men den græske statsgæld vil desuden vokse med 50 mia. euro, en begivenhed, der ville tvinge Grækenland ud af eurozonen.

Set fra deres synspunkt har det bankerotte finansoligarki intet valg. Enhver 'hårklipping' eller enhver anden ændring af deres system vil sprænge euro-dollar-derivatboblen til mange billioner, som hænger over det transatlantiske finanssystem.

Et spørgsmål om overlevelse

Ved slutningen af sidste weekend havde Obamaregeringen sluttet sig til europæerne. Den 5.- 6. feb. afholdt en delegation fra det amerikanske Finansministerium, anført af Daleep Singh, viceassisterende finansminister for Europa og Eurasien, og Lea Bouzis fra Kontoret for Europa og Eurasien, sammen med den amerikanske ambassadør til Grækenland David Pearce, møder med græske ministre og alle den nye regerings økonomiske topembedsmænd. Efter møderne holdt den amerikanske ambassadør møde med premierminister Alexis Tsipras på anmodning af førstnævnte.

Herefter udlagde ambassadøren en erklæring på ambassadens webside, hvor han sagde, at på trods at de »betydelige ofre, som det græske folk allerede har ydet ... bør Grækenland fortsætte med at gennemføre administrative og strukturelle reformer og udvise tilbageholdenhed i budgettet.« Erklæringen sagde endvidere, at »Grækenland må gennemføre reformer, som gør udenlandsk investering i Grækenland mere attraktiv, således, at landet kan imødekomme sine internationale forpligtelser og atter få fremgang.« Sluttelig citeres ambassadøren for følgende udtalelse: »USA er overbevist om, at det er meget vigtigt, at den græske regering samarbejder med sine europæiske kolleger, såvel som også med IMF.« Budskabet er klart: Grækenland må underkaste sig sin egen ødelæggelse.

Den græske regerings svar kan opsummeres på denne enkle måde: »Vi blev valgt, fordi det græske folk ikke længere vil gå med til ødelæggelsen af deres nation.« Fuld stop.

Dette er ikke retorik. De seneste opinionsundersøgelser afslører, at 72 % af det græske folk støtter deres nye regering. Dette inkluderer 43 % af de borgere, der stemte for det foregående regeringsparti, Ny Demokrati, ved valget den 25. januar.

Dette blev demonstreret den 5. feb., da ti tusinder af grækere strømmede ind på Syntagma Square foran parlamentet og på andre pladser i andre byer, til støtte for regeringen. Der blev rejst bannere med følgende budskaber: »Vi vil ikke igen bukke under for afpresning«; »Republikken har talt, og ingen har ret til ikke at høre efter«; »Æraen med et knælende Grækenland og underdanige regeringer er forbi«; »Forsvar republikken og national suverænitet«.

Den græske premierminister Alexis Tsipras (venstre) med formand for Europarådet Donald Tusk (fra Polen) i Bruxelles, feb. Tsipras kræver en international gældskonference for at afgøre Grækenlands og flere andre nationers ubetalelige gæld; hidtil har EU blokeret for initiativet.

Tsipras: Vi forhandler ikke om suverænitet

Under forelæggelsen af sin regerings politik for parlamentet den 8. feb. skød premierminister Tsipras tilbage med et rungende nej til afpresning og intimidering.

»Vi har kun en eneste forpligtelse – at tjene folkets interesser, samfundets vel«, sagde han og tilføjede, at det var hans regerings »uigenkaldelige beslutning« at implementere valgløfterne »i deres fulde udstrækning«. Desuden ville hans regering ikke søge en forlængelse af redningspakken og dens berygtede memorandum, som han fordømte som en »forlængelse af fejltagelser og katastrofe«. Han gentog Grækenlands krav om, at der etableres en »bro-aftale«, der kan indsættes, indtil en

»gensidigt acceptabel aftale« kan opnås med kreditorerne. »Det er ikke vores hensigt at true stabiliteten i Europa«, sagde han, men »vi forhandler ikke om vores nationale suverænitet«.

Tsipras erklærede, at hans regering som hovedprioritet »takler de store skader efter redningspakken, takler den humanitære krise, præcis, som vi lovede at gøre før valget«. Redningspakken var en fiasko, sagde han. »Det græske folk gav os et stærkt og klart mandat til omgående at gøre en ende på nedskæringer og udskifte politikken. Redningspakken blev derfor først annulleret gennem sin egen fiasko og sine ødelæggende resultater.«

»Vi ser håb, værdighed og stolthed vende tilbage til de græske borgere. Det er vores forpligtelse og vores pligt ikke at skuffe dem ... Vi er klar over, at forhandlinger [med udenlandske kreditorer] ikke vil blive nemt ... men vi tror på vores kamp, for retfærdigheden er på vores side.« Med et hip til Tyskland meddelte Tsipras, at hans regering ser det som sin »historiske pligt« at søge at opnå krigsskadeerstatninger og tilbagebetaling fra tyskerne for lån, som Grækenland blev tvunget til at yde den nazistiske besættelsesmagt under Anden Verdenskrig.

Alt imens han erklærede, at hans regering ville opnå afbalancerede budgetter, sagde premierministeren, at den ikke længere ville fremlægge urealistiske, primære budgetoverskud og meddelte de punkter i sit program, der tilsigtede at ændre de »barbariske forholdsregler«, som Trojkaen, bestående af Den europiske Centralbank, Den internationale Valutafond og EU-kommissionen, havde gennemtvunget. Den nye regering vil give gratis elektricitet og mad til fattige husstande, og omgående genansætte statsansatte, der var blevet fyret efter Trojkaens ordre. Idet han ændrede indrømmelser, som den foregående regering havde givet som betingelse for at modtage pengene fra redningspakken, meddelte Tsipras, at kollektive lønforhandlinger ville blive genindført, og mindstelønnen hævet til 751 euro om måneden, op fra 586 euro, selv om dette

først vil ske gradvist og ind i 2016.

Støtte til Grækenland breder sig

I et interview med det tyske ugemagasin Die Zeit blev finansminister Varoufakis spurgt, »Hr. Varoufakis, De har på få dage stødt det halve Europa fra Dem. Hvad er Deres plan?« Til hvilket finansministeren svarede: »Jeg tror, det er normalt. Det vil tage nogen tid, før man allevegne forstår, at en meget fundamental forandring har fundet sted i EU.«

Ja, sandelig. Mens Varoufakis måske har »stødt det halve Europa fra sig«, mere præcist bankierernes Europa, viser den anden halvdel af Europa sin entusiastiske støtte.

Mindre end en uge efter det græske valg var henved 300.000 mennesker stuvet sammen på Madrids Puerta del Sol Plaza den 31. januar, til »Demonstrationen for Forandring«, organiseret af det nye Podemos-parti, de spanske allierede til Tsipras' parti, Syriza. Alt imens demonstrationen var blevet annonceret længe før det græske valg, så udtrykte den en optimisme, der bredte sig i hele landet i kølvandet på Syrizas valgsejr. Dagens slogan var »Tiden er nu«, og mange demonstranter bar på græske flag.

Podemos er et søsterparti til Syriza på EU-parlamentets venstrefløj, hvor de udgør en gruppe sammen med Irlands Sinn Fein, Tysklands Die Linke og andre. Podemos' hovedkandidat, Pablo Iglesias, der er blevet en nær ven af premierminister Tsipras, sagde til folkemængden: »Vi er her for at vinde; vi vil besejre det regerende Popular-parti ved valgene i 2015. Forandringens vinde er begyndt at blæse i Europa.« Spanske opinionsundersøgelser indikerer, at Podemos kunne vinde parlamentsvalgene, der efter planen vil finde sted i december.

Mens den nye, græske regering blev fordømt i Berlin og andre hovedstæder, vokser støtten til Syrizas krav om en europæisk gældskonference hastigt, som det ses af nye appeller til støtte for Grækenlands forslag (se bilag) og kommentarer, der

udtrykker sympati. Af betydning er også støtte fra førende politiske partier, især i Irland og Italien.

Selv om den irske regering nægter at støtte en gældskonference, så har Sinn Fein, der meget vel kunne vinde de næste, irske valg, samt Socialistpartiet og andre, udtalt stærk støtte.

Sinn Feins leder, Gerry Adams, fordømte i et interview med Reuters den 5. feb. ECB's beslutning om at afskære likviditet til græske banker, som »udemokratisk« og en handling, der var »næsten macho«, og som kan risikere at levere brændstof til højrefløjspartier over hele kontinentet.

Sinn Fein-medlemmet af EU-parlamentet, Matt Carthy, opfordrede til, at der afholdtes en europæisk gældskonference i Dublin. Han sagde, at det var »i Irlands interesse«, eftersom Irland også lider under et undertrykkende bailout-regime. Den 5. feb. stillede Sinn Fein forslag i parlamentet om at indkalde til en gældskonference. Selv om det blev nedstemt med stemmerne 72 mod 42, vil spørgsmålet ikke forsvinde.

I Italien har kravet om en gældskonference endda gennembrudt rækkerne i det regerende Demokratiske Parti, såvel som i Lega Nord.

Syriza fik allerede støtte fra venstrefløjspartierne, såsom Italiens SEL (venstre, økologi, frihed), under valgkampagnen til EU-parlamentet. For nylig støttede en fremtrædende repræsentant for SEL, den tidligere 2. udenrigsminister Alfonso Gianni, der også har underskrevet Schiller Instituttets BRIKS-resolution, forslaget om en europæisk gældskonference med henvisning til den historiske præcedens med både Gældskonferencen for Tyskland i 1953, og Franklin D. Roosevelts afskrivning af briternes gæld.

Mere overraskende er den støtte, der kommer fra Det demokratiske Parti, der hidtil har fulgt en streng pro-EU-linje. Mens partileder og premierminister Matteo Renzi

begrænsede sig til en ikke-krigerisk holdning under sit møde med Tsipras den 2. feb., så offentliggjorde Stefano Fassina og Marco D'Attorre, leder af minoritetsgruppen i Det demokratiske Parti, samme dag et åbent brev til Renzi, hvor de foreslog at »afslutte Trojka-fasen og indkalde til en europæisk gældskonference, der kan reducere byrden og tillade en økonomisk genrejsning, der ellers ville være umulig«. Daniele Viotti, medlem af EU-parlamentets budgetkomite fra Det demokratiske Parti, havde tidligere i et interview til en avis sagt, at EU-kommissionsformand Jean Claude Juncker »på en urimelig og arrogant måde intervenserede i den græske valgkampagne, da han sagde, at der aldrig ville komme en gældskonference. Jeg mener i stedet, at det er på tide at få den.«

Og den 6. feb. opfordrede den tidligere premierminister Massimo D'Alema til en dialog med Tsipras. »At smække døren i ansigtet på Tsipras ville være en katastrofe«, sagde han til Il Messaggero.

Online-udgivelsen Il Nord, der køres af en gruppe i Lega Nord, dækkede Syriza-forslaget favorabelt og forklarede, at det også ville angå Italien: »Syriza foreslår en europæisk gældskonference, der også inkluderer stater som Italien, Spanien, Portugal og selv Frankrig, hvor underskuddet i forhold til BNP fortsat er et pænt stykke over 3 % 's tærsklen«, som EU-reglerne har fastsat.

Opbygning af en alliance for at redde Europa

Samtidig med, at de forsøger at overbevise deres europæiske »partnere« om det fornuftige i deres forslag, tager den græske regering skridt til at skabe andre alliancer, især med BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika). Tsipras' første udlandsbesøg gik til Cypern, Grækenlands nærmeste allierede, og som var eurozonens første offer for en bailout, der skulle redde bankerne på bekostning af disses kontohavere, og som nu stønner under en ubetalelig gæld.

I en tale til det cypriotiske Repræsentanternes Hus den 2. feb. erklærede Tsipras, »I denne indsats for social retfærdighed, for at bringe en dagsorden med vækst og beskæftigelse tilbage i Europa, i indsatsen for vore folks rettigheder, ønsker vi jer ved vores side.« Som svar herpå sagde den cypriotiske præsident Nicos Anastasiades, at Grækenland og Cypern vil arbejde sammen med andre EU-lande, som deler de samme anskuelser; »Vi befinder os på samme side med hensyn til behovet for forandring til gavn for europæiske borgere.«

Anastasiades indgik også aftale med Tsipras om forslaget om, at de to lande skulle koordinere deres holdninger i internationale fora med hensyn til spørgsmålet om Rusland, især deres opposition til sanktioner, hvor »Grækenland og Cypern kan være en bro for fredeligt samarbejde, også mellem Den europæiske Union og Rusland.«

Det bør bemærkes, at Cypern, på trods af sit medlemskab af EU, ikke er medlem af NATO (det er Grækenland), og opretholder en streng neutralitet. Anastasiades forventes at foretage et officielt besøg til Rusland den 25. feb.

Med hensyn til BRIKS, så ringede den russiske præsident Vladimir Putin få timer efter, at Tsipras var taget i ed, for at lykønske ham og invitere ham til Moskva i maj måned for at deltage i festligholdelsen af årsdagen, der markerer afslutningen på krigen med Nazi-Tyskland.

»Samtalen var meget hjertelig og konstruktiv. Vores præsident inviterede Alexis Tsipras til at besøge Rusland«, sagde en person fra Kremls stab, iflg. Sputnik News.

Invitationen blev accepteret. De to ledere forventes at diskutere ruter til levering af russisk gas til Europa, inkl. sådanne projekter som South Stream og Turkish Stream. De vil også drøfte situationen i Ukraine.

Grækenlands forsvarsminister, Panos Kammenos, blev også

inviteret til Moskva for at mødes med sin russiske modpart, Sergei Shoigu, i den nærmeste fremtid. Ifølge en erklæring, udlagt af det græske Forsvarsministerium, vil de drøfte »strategisk samarbejde og organiseringen af året for græsk-russisk venskab i 2016, der vil finde sted i både Grækenland og Rusland.«

Disse tiltag for at bevare normale relationer med Rusland har bragt uorden i fjerene i NATO-kredse. Den tyske forsvarsminister Ursula von der Leyen, der siges at drømme om en dag at erstatte den tyske kansler Angela Merkel som Tysklands jernlady, sagde til avisen Süddeutsche Zeitung, at »Grækenland sætter sin position i NATO på spil ved at nærme sig russiske interesser«.

Som svar herpå udstedte Kammenos en erklæring, der sagde, at »Grækenland altid stod på de allieredes side, da de tilbageviste de tyske besættelsestropper. Opførslen og erklæringerne fra tyske regeringsfolk, der erstatter NATO og EU-institutioner, er ikke alene utilstedelige, men også betvingende. De underminerer de europæiske institutioner, med mindre Tyskland har til hensigt at opløse Den europæiske Union og NATO«.

Han tilføjede: »Selvfølgelig har Grækenland politiske relationer med Rusland. Disse relationer er ikke skjult; det er åbne relationer, og vi vil fortsætte med at have disse relationer.«

Som en demonstration af, at Grækenland respekterer sine forpligtelser, mødtes Kammenos, ledsaget af chefen for generalstaben for det hellenistiske nationalforsvar, general Michail Kostarakos, den 4. feb. med NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg og NATO's vicegeneralsekretær Alexander Vershbow i NATO-hovedkvarteret i Bruxelles, hvor Kammenos udstedte en erklæring, der sagde, »Vi forsikrede hinanden om NATO's gode relationer med Grækenland«, og tilføjede, at han »gjorde klart, at relationer med tredjelande, ikke-NATO-

medlemmer, ikke vil indvirke på vore gode relationer med Alliancen«.

Den 6. feb. udgav den russiske repræsentant til NATO, Aleksandr Grushko, en erklæring, der sagde, at Rusland fortsat vil udvikle »meget tætte relationer med Grækenland«, så vel som med andre europæiske lande. Han tilføjede, at sådanne relationer skabte »et tættere« sikkerhedssystem i Europa. Og desuden, sagde han, er der »dybe historiske bånd« mellem Rusland og Grækenland.

Alt imens finansoligarkiet har affyret sit første skud mod Grækenland, står det endnu tilbage at konstatere, om de har skudt sig selv i foden.

BILAG: Akademiske fagfolk udsteder appel for Grækenland

7. feb. 2015 – Tre hundrede økonomer fra hele verden, mange med tilknytning til Økonomer for Fred og Sikkerhed, støttede Grækenlands krav om en europæisk gældskonference i et åbent brev af 5. feb., »Akademiske fagfolk udsteder appel for Grækenland«.

Offentliggjort i »English Club«-udgaven af den franske online avis Mediapart, lyder brevet :

»Undertegnede opfordrer Europas regeringer, Den europæiske Kommission, Den europæiske Centralbank og Den internationale Valutafond til at respektere det græske folks beslutning om at vælge en ny kurs og engagere den nye, græske regering i forhandlinger med god vilje, for at løse den græske statsgæld.

Den græske regering insisterer korrekt på at indføre en ny politik, fordi den tidligere politik er en fiasko. Den har ikke skabt en økonomisk genrejsning. Den har ikke skabt finansiell stabilitet. Den har ikke skabt beskæftigelse eller udenlandsk investering. Den har presset og skadet det græske

samfund og svækket de græske institutioner. Der er derfor ingen værdi i en sådan fremgangsmåde, og intet fremskridt at bevare. Vi opfordrer indtrængende Grækenlands europæiske partnere til at acceptere denne realitet, uden hvilken den nye regering aldrig ville være blevet valgt.

Grækenland har behov for omgående humanitære forholdsregler, en forhøjelse af mindstelønnen, nye jobs, ny investering samt skridt til at genoprette og forbedre basale tjenesteydelser, såsom uddannelse og sundhedsydelser. Landet behøver et stærkere og mere fremskridtsvenligt skattesystem, der beror mindre på moms og er bedre i stand til at beskatte indkomster og formue. Det må bekæmpe, straffe og udrydde korrupsion. Den nye regering må have plads i budgettet til at gennemføre disse forholdsregler og vise deres værd ...

Det er korrekt af den græske regering at bede om en afskrivning af gæld, som skyldes til europæiske partnere. Denne gæld er uerholdelig, og vil således alligevel ikke blive betalt. Der er derfor ikke tale om, at tab er involveret for nogen anden nation eller dens skatteydere, hvis gælden afskrives. Tværtimod vil en ny start for Grækenland være med til at bringe nye aktiviteter, indkomster, jobs og profit til dets partnere. Vi opfordrer indtrængende Grækenlands kreditorer til at gribe denne chance, og til at forklare disse kendsgerninger klart og åbenhjertigt til deres egne befolkninger ...

En succes for Grækenland kan vise vejen til fornyet fremgang og stabilitet for Europa, med en ny rolle for demokratiet og en ny åbenhed over for parlamentsvalg, der bringer konstruktiv forandring. Vi står sammen med Grækenland og med Europa, med demokrati og med forandring. Vi opfordrer indtrængende Europas ledere til at reorganisere det særlige grundlag for græsk beslutningstagning i et hårdt tilkæmpet og afgørende, demokratisk valg, og at vælge den realistiske vurderings og fornuftige forhandlings vej.«

*(Denne artikel publiceredes første gang i EIR, 13. feb. 2015.
Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk)*

Fra LaRouche-bevægelsen 13. feb. 2015: EIR LEDER: Det »uundgåelige« kan og må stoppes

Hvad gør man, når »eksperterne« alle sammen siger, at det er »uundgåeligt«, at Grækenland enten kapitulerer til mere, morderisk nedskæringspolitik, eller også tvinges til at forlade euroen og forårsage et globalt, finansielt kaos? Eller når geopolitiske »eksperter« siger, at det er »uundgåeligt«, at enten kapitulerer den russiske præsident til NATO's og Vestens angreb, eller også vil »konflikten i Ukraine« sprede

sig og bringe verden ind i en atomkrig?

Det enkle svar, som Lyndon LaRouche for nylig har understreget det, er, at man hævder sin menneskelighed. At være menneskelig vil sige, at man udøver sin »uforudsigelige«, menneskelige skabevne, der formår at ændre det »uundgåelige«. Og så kæmper man som bare helvede for det. Fortiden og nutiden determinerer ikke fremtiden, *hvis* man udøver denne enestående, menneskelige egenskab i tide.

Der er netop nu ingen tid at spille med hensyn til at udøve denne egenskab. For menneskeheden befinder sig både på den yderste rand af en atomar konfrontation med Rusland, og også et fald ned i et finansielt armageddon.

Begynd med at gøre dig den globale, strategiske katastrofes virkelighed klart. Som den russiske udenrigsminister Lavrov gjorde det klart i sin tale i München i denne uge, så har USA og NATO i 25 år forfulgt en politik for Ruslands underkastelse af deres globale, geopolitiske mål, og dette har bragt os ud på randen. Det er der faktisk nogle europæere, der er begyndt at »fatte«, hvilket er årsagen til, at der er den mindste smule håb til de forhandlinger, der i øjeblikket finder sted om Ukraine.

En god markør for disse europæeres tankegang var en artikel i *Der Spiegel* online den 8. feb. med titlen, »Krisen mellem NATO og Rusland: Atomspøgelset vender tilbage«. Artiklen siger, at krisen i Ukraine har kastet NATO og Rusland tilbage til den kolde krig. Samarbejde omkring atomsikkerhed er ophørt; en »rød telefon« (hot line) eksisterer ikke længere. I 1995, da opsendelsen af en norsk forskningsraket udløste Ruslands angrebsvarslingsystem, måtte man på under 10 minutter beslutte, om man skulle udløse et modangreb mod et mistænkt atomangreb, og nu om dage er denne varslingsperiode reduceret. Forespurgt om, hvad der ville ske i dag, hvis der var en hændelse som den i 1995, sagde tidligere russiske udenrigsminister Igor Ivanov:

»Jeg er ikke sikker på, at man ville træffe den rette beslutning ... i dag er faren for krig større.«

At man i stigende grad er alarmeret, selv i toppen af det amerikanske militær, reflekteredes i en artikel den 10. feb. af Walter Pincus, national sikkerhedskorrespondent for *Washington Post*, der ofte bruges til at lække ting fra Pentagon. Pincus skriver, at USA's planer om at stramme op på de militære kommunikationer med det formål at modstå et atomangreb – til hvilket formål Obamaregeringen har anmodet om midler i sit nye budget – var en forfærdelig politik, eftersom det »kun er med til at fremme det indtryk, at dette land forbereder sig til atomkrig og måske ville angribe først«.

Det er opskriften for gensidig garanteret udslettelse.

At undslippe disse rædsler kræver, at man foretager et spring *op over* det almindelige niveau for tænkning, at det enkelte individ træffer en beslutning om at handle i overensstemmelse med, hvad der er nødvendigt for at redde og fremme menneskeheden. Løsningerne er faktisk fremlagt på bordet – i form af Hamiltons økonomiske system og strategien med Den nye Silkevej/Verdenslandbroen. Men hvem har modet til at følge det?

Hvis vi hævder vor menneskelighed, så *kan* det gøres, der *må* gøres. Wall Street og Det britiske Imperium kan knuses. Krigsmagerne, såsom Obama, kan fjernes fra magten. Menneskeheden kan skabe en fremtid, der respekterer alle menneskelige væseners hellige natur. Hvis tilstrækkelig mange mennesker handler nu.

Fra LaRouche-bevægelsen 11. feb. 2015: Hvordan forkert tænkning kan ødelægge vor art

Obamaregeringen er i øjeblikket ved at implementere en politik, omkring økonomi generelt og omkring Ukraine i særdeleshed, der er i færd med at krænke planeten over mod et atomart opgør mellem USA og NATO på den ene side og Rusland og Kina på den anden. Dette er ensbetydende med, at der er grund til at stille Obama for en rigsret, erklærede Lyndon LaRouche i dag. Under politisk direktion fra briterne har Obama sat USA på en kurs mod krig, og gennem sådanne personer som Udenrigsministeriets Victoria Nuland har han sluppet nazister løs – vaskeægte nazister, der har dokumenterede, historiske bånd til Adolf Hitler – der truer Ruslands blotte eksistens. Mens Obama offentligt overvejer at sende våben til Ukraine, havde *Moscow Times* fra i dag ganske enkelt denne overskrift: »Rusland vil se amerikanske tiltag for at opruste Ukraine som en krigserklæring.«

Bag sådanne strategiske bommerter og provokationer finder vi en tydelig fejlagtig filosofi og tankegang. For eksempel er Obama og briterne i deres adfærd over for Rusland totalt gift med utilitaristisk adfærdsmodifikation, efter Benthams *felicific calculus*, (tilnærmelsesvis: adfærdsforandrende teknik ved hjælp af belønning eller straf). I sine kommentarer i går efter mødet med Merkel understregede Obama igen, at hvis Rusland ikke giver efter for hans krav, kan USA »optrappe Ruslands omkostninger« og overveje, hvilke andre midler kan anvendes for at ændre hr. Putins adfærd«. Ashton Carter har på lignende måde i skriftlige svar til Kongressen vedr. sin nominering til forsvarsminister ikke alene argumenteret til fordel for en oprustning af Ukraine, men også for at lægge

pres på Rusland pga. formentlige krænkelser af INF-traktaten (traktaten fra 1987 mellem USA og Rusland om mellemdistance-atomvåben).

»USA's respons må gøre det klart for Rusland, at hvis det ikke igen kommer i overensstemmelse [med traktaten], vil vores respons gøre dem mindre trygge, end de er i dag.«

Det er sindssygt, var LaRouches kortfattede kommentar. Og en sådan sindssyge vil kun forøge faren for krig, eftersom russerne ikke vil respondere, som behavioristerne forudser, for det er faktisk ikke sådan, det funktionelle, menneskelige sind fungerer. De vil respondere på en asymmetrisk måde, kreativt, baseret på en menneskelig og national identitetsopfattelse, der intet har at gøre med Benthams *felicific calculus*. I modsætning til dyr, hvor forudsætningerne for adfærdsmodifikation er anvendelige, så fungerer det menneskelige sind ud fra et klart koncept om en fremtid under opbygning, og handler for at forandre aktuelle parametre for at sikre, at en sådan fremtid også skabes – noget, som intet dyr, eller ingen utilitarist, kan gøre.

At operere på anden vis, som briterne af natur gør, vil i sandhed føre til krig gennem fejlberregning – den største fejlberregning af alle, i relation til menneskets natur.

Vores job, understregede Lyndon LaRouche i dag, er ikke at beskrive denne situation, men at specificere, hvad vi må gøre for at ændre den, omgående. Og det er meget simpelt. Vi må erklære Wall Street bankerot, erklære LaRouche, fordi det, og hele det transatlantiske system, er håbløst bankerot, som det tydeligt ses af Grækenlands tilfælde. Ethvert yderligere forsøg på at holde det i live vil få de transatlantiske nationer til at eksplodere så meget desto hurtigere, og så meget desto mere eksplosivt. Fakta er, at Wall Street er bankerot, og kun idioter og tåber – og de, der frygter dem – tror noget andet.

De er åbenlyst bankerotte, fortsatte LaRouche. Alle regnskaber viser det; tempoet, hvormed bankerotten sker, accelererer; og forsøg på at tapetsere hen over det med yderligere kvantitativ lempelse (pengetrykning) er i særdeleshed farligt, fordi det simpelt hen vil sprænge hele systemet i stykker på kort tid, og ingen vil overleve.

Så luk det ned, erklærede LaRouche. Sæt det under konkursbehandling. Og skab en ny institution under statslig kontrol for at stabilisere situationen, og skab ny, statsgaranteret kredit. Sæt dernæst denne kredit i arbejde for at skabe voksende produktion i arbejdskraften, centreret omkring projekter med høj [energigennemstrømningstæthed](#).

Det vil Wall Street ikke kunne lide. Men det vil 99,99 % af den menneskelige art. Det er det eneste alternativ til krig, kaos og masseaffolkning af hele planeten.

Forslag til fordybelse:

[Tema-artikel: En Prometheus-tilgang til udvikling af nye former for ild](#)

Lyndon LaRouche: [Fire nye Love til USA's omgående redning](#)

Lyndon LaRouche: Menneskets rolle i dag

»Hvis menneskeheden bliver knust, hvis meningen med menneskeheden bliver knust, så er der ingen mening med

planeten. Og det, man derfor må sige, er, »Hvilken taktik, hvilken strategi, hvilke krav er der?« For at sige det ligeud: Wall Street og alt, hvad Wall Street repræsenterer, er et oligarki, et internationalt oligarki, der er centreret omkring Det britiske Imperium. Det er det eneste, det er. Det er en stinkende, ond skiderik!« – Lyndon LaRouche, 3. feb. 2015.

Tirsdag, den 3. februar 2015, holdt Lyndon LaRouche, under et møde med sine medarbejdere, en bemærkelsesværdig tale, der identificerede menneskehedens essentielle mission i dag. Her følger et udskrift af uddrag af hans bemærkninger.

Hvad drejer det sig om her? Hvad står kampen om? Den essentielle kamp foregår omkring det oligarkiske og finansielle systems magt og grådighed; det er, hvad det handler om. Wall Street. Hvad er Wall Street? En bunke tyveknægte; mordere og tyve. Og folk føler ærefrygt for dem. »Åh, Wall Street; de skal betales.« Man må gøre dit; man må acceptere dat. Det er, hvad man fortæller os, og fåremenneskene derude siger, »Hmm, hmm, vi kan ikke lide det, men vi bliver nødt til at æde det.« Vi må underkaste os; man må jo være praktisk. Man må lære sig, hvad autoriteterne vil tillade én at gøre; hvad de vil tillade én at tænke. Og det gør man så, man siger, »Jeg må være praktisk; jeg har en familie at forsørge.«

Men disse menneskers familier bliver ikke godt forsørget. Faktisk går forsørgelsesfaktoren i det her nedad med accelererende hast. Så hvad handler alt postyret om? De er alle sammen bekymrede over faktorer i den internationale økonomi, som er det, der er drivkraften bag krigene, som er baseret på grådighed. Hvordan kan Wall Street og slige steder redde sig selv ud af den dårskab, som de har skabt for sig selv. Og for hvis skyld de er villige til at dræbe alle

mennesker på planeten, i bogstavelig forstand; eller anstifter krige, som vil gøre jobbet for dem, i stedet for at se fremtiden. For de kiggede på nutiden, magten i Wall Street, de finansielle 'stjernetegn'; det er her, problemet ligger. Der findes imidlertid en omgående løsning; men folk taler ikke om løsningen, for de siger, »Man må være praktisk. Wall Street behøver pengene.« Og hvis Wall Street ikke får pengene, slår de alle mennesker ihjel, eller æder dem levende eller sådan noget. De tænker ikke på den virkelige løsning; de tænker på, hvad de må gøre for at formilde menneskeæderne, børneæderne.

...

Det er meget simpelt. Vi behøver ikke redde Wall Street ved statslige redningspakker; vi behøver ikke at underkaste os. Det eneste, vi behøver at gøre, i stedet for at beklage os over, at Wall Street forfølger os, er at fjerne Wall Street. Og man må også eliminere lignende institutioner. Man må eliminere det saudiske kongedømme, man må eliminere andre pestilenser, der er pestilenser. Og man må vide, hvordan man skal gøre det. Man må oprette institutioner, der ikke eksisterede før; institutioner, der hidtil ikke har eksisteret!

Man tager råmaterialet fra sin egen erfaring, og det kombinerer man med den viden, man har, og så tilføjer man noget, som ikke er en kopi af andres adfærd. Og hvordan gør vi det? Ja, for det første må vi sige til folk, at de skal holde op med at være dumme. Nu siger man jo ikke bare til folk, at de skal holde op med at være dumme, det vil ikke blive vel modtaget. Det kan de ikke lide. Der er måske nogle dumme mennesker, der kan lide at blive anset for at være dumme; det giver dem måske en slags trøst. Men de kan ikke lide det.

Men man må have modet til at være en lærer, og ikke eleven. Og for at være lærer må man være kvalificeret som lærer. Hvad gør vi så? Altså, Wall Street og alt, hvad det repræsenterer, er bankerot. Hvorfor er Wall Street bankerot? Fordi det fik

lejlighed til at stjæle alting, og nu er spisekammeret tomt!
Wall Street er bankerot!

Og det vil sige, at vi må skabe kampe for at tage magten ud af oligarkernes hænder. Vi forhandler ikke med oligarker, vi klæder dem af, og så ... [sniffer] vender vi hovedet bort.

Menneskeheden er ikke en slave. Menneskeheden er ikke en grådig person. Menneskeheden er ikke en rig mand. Menneskeheden er intet af dette. Menneskeheden er fortsættelsen af de naturlige karakteristika hos medlemmerne af den menneskelige art, ikke af en dyreart, og ikke oligarkerne.

Jeg stadfæstede denne pointe i mandags, og jeg tror, at vores team blev enige om dette, og vi tilføjede yderligere noget. Vi tilføjede den kendsgerning, at vi må organisere omkring skabelsen af den myndighed, som bør være den eneste myndighed for menneskeheden, den kendsgerning, at menneskeheden er karakteriseret ved en evne, som intet dyr har, og som ingen dyreart nogen sinde vil få, nemlig den menneskelige ånds skabende – kreative – evne. Og det er det *eneste*, der er noget værd. For det er det eneste, som gør en forskel. Hvis vi kommer af med alle gangsterne, kommer af med alle dyrene, kan vi ikke miste menneskeheden.

Hvis menneskeheden bliver knust, hvis meningen med mennesket bliver knust, giver denne planet *ingen mening*. Og det, man derfor må sige, er, »Hvilken taktik, hvilken strategi, hvilke krav er der?« For at sige det ligeud: Wall Street og alt, hvad Wall Street repræsenterer, er et oligarki, et internationalt oligarki, der er centreret omkring Det britiske Imperium. Det er det eneste, det er. Det er en stinkende, ond skiderik!«

Hvad gør man så? Ja, det falder således, at Wall Street er bankerot. Det britiske Imperium er bankerot. Alt det her vrøvl er bankerot, rent økonomisk. Og vi har alle disse store huller, der skabes i USA, i stedet for at producere noget af

betydning, så laver de disse drænende afløb, også kaldet stinkende afløb, og det er, hvad industrien i USA er. Det er den industri, på hvilken oligarkiet baserer sin magt. De er bankerot! De er i færd med at kollapse!

Problemet er, at alt imens fjenden kollapser, så kollapser befolkningen i det store og hele hurtigere end fjenden. Vi har magten! Hvad er magten? Magten er den skabende evne, som mennesket besidder gennem sit skabende arbejde, det skabende arbejde, som er unikt for menneskearten. Og det eneste, vi skal gøre, er at skabe dette system, og sige, de mennesker er affaldet, de er ubrugelige, de er af dårlig kvalitet. Vi, menneskeheden, har i vores skabende evne kapaciteten til at skabe ting, som disse dyr aldrig ville kunne skabe.

Og når man derfor begynder at vise respekt for Wall Street, og kapitulere til Wall Street, i stedet for at sige, »Hej, dumme, se på den dumme mand: Hvordan ved man, at han er dum? Han kører i Cadillac.« [latter] Eller sådan noget.

Og det er, hvad det drejer sig om. Det er indbegrebet af, hvad jeg her præsenterer, som et tema. Det eneste vi behøver at gøre – de er alle bankerot, alle disse institutioner er bankerot, i alle dele af verden; disse oligarkiske institutioner er finansielt og økonomisk bankerot! De kommer alligevel til at dø! Jamen, så lad os udfri dem af deres elendighed. For menneskeheden, og menneskehedens skabende evner – hvorfor har vi så mange mennesker, hvor børnene, den ene generation efter den næste, er mere og mere dumme, mere moralsk korrupte end den foregående. Og vi tillader det at ske, vi tillader folk at blive uddannet, eller fejluddannet, og blive til elendige skabninger, til folk, der ikke er andet end prostituerede, der er på udkig efter en profession? Vi ødelægger den ene generation, så den blive værre end den foregående. Og vi sidder bare der, og vi accepterer det; vi siger, dette er virkeligheden, dette er den menneskelige erfaring? Det er det ikke. Og derfor må vi hævde den autoritet, vi har.

Men problemet er, at folk så let bliver bange. De bliver bange for, at nogen måske slår dem ihjel, især nogen, der fornærmer oligarkiet, der fornærmer Obama, eller et eller andet tilsvarende modbydeligt menneske, og de er bange. De siger, at de må købslå, at de må forhandle med de mennesker, der ellers vil ødelægge dem, hvis de tillader det.

Svaret er, at vi nu må organisere den internationale proces, der fuldstændiggør det, man gør i Asien og dele af Sydamerika. Det, vi ganske enkelt må gøre, er at tage over. Og tage over for enhver pris.

Når man vedtager en sådan fremgangsmåde, og en sådan politik, er der en risiko involveret. Man risikerer sit fysiske liv. Men hvis man ikke kæmper, har man en dårlig moral, og ens dødelighed [dvs., det, at man lever!] forsvinder.

Slutbemærkninger

Der er én ting, man må forstå, og det er, at folk tænker på deres ego, og de tænker på deres kødelige ego. De tænker, at de vil nyde et behageligt liv, og så glide stille og roligt ind i *livslede*. Og pointen er, at dette ikke er den faktor, der definerer vores mission. Det er ikke kilden til vores styrke i kampen for denne mission. Mennesket dør, i sagens natur, som individ. Ethvert menneske dør, og vil dø, som individ. Så hvis man derfor kæmper for at forsvare et individ, som et individ pr. definition, hvad er da dine handlingers virkelighed? Hvad har du opnået? Hmm?

Kendsgerningen er, hvis man forstår historie, og jeg har specialiseret mig i historie, jeg tænker på alt i historiske rammer, den forgangne, den nutidige og den fremtidige historie; og heri må man finde sin identitet, på det rette sted. Ikke, fordi man kommer til at vinde kampen rent personligt. Det er ikke det, det drejer sig om. Mange mennesker, der har udkæmpet striden, har fortjent dens

frugter, men de kommer som en del af frugten, og ikke som noget, de kan drage bort med. Og ser man tilbage på menneskehedens, og hele civilisationers og samfunds historie, ser man, at det er tingenes natur. Så det drejer sig ikke om, hvor længe, man kan leve, rent biologisk; spørgsmålet er, hvad lever man for? Og det er ikke som at kaste sig på bålet for at blive levende brændt, eller sådan noget; det er ikke det, vi taler om. Vi taler om, at i et almindeligt, normalt livsforløb er der et stort spektrum af forskelligheder; det sker på den ene eller anden måde. Et barn fødes, og dør. Hvad betyder det? Ja, forældrene er de eneste, der ved noget om det, eller forældrene som [kan ikke høres] folk ved det. Så hvad er det, de ved? De ved, at eksistensen af det barn, så længe, barnet lever, kan vise os et produkt, der bidrager til menneskehedens triumf, i dets skænderi.

Der findes måder, hvorpå individuelle mennesker får store belønninger. Det handler ikke om at få betalt. Det er et spørgsmål, om man indser – jeg mener, selve essensen af kristendommen som doktrin, med hensyn til spørgsmålet om Kristus, er præcis, hvad dette er. Romerne dræbte ham. De myrdede ham! De forsøgte at myrde alle, der arbejdede sammen med ham. De ødelagde – hvor mange ødelagde romerne i deres had mod kristendommen? Hvad var deres forbrydelse? Alle ledere, bogstaveligt talt, i hele indsatsen for at besejre Det romerske Imperium, døde før tiden, så at sige, hmm? Og dog, hvorfor levede de så? Hvad er motivet for at leve i sådanne tilfælde? Motivet er menneskeheden som sådan.

Menneskeheden er ikke et dyr. Menneskeheden er kødelig og sådan noget, men det er forhindringen, og forhindringen har tendens til at blive nedslidt efter en tid. Jeg holder ligesom fast i ikke at være en forhindring, fordi jeg har et job at gøre.

Men pointen er, at krigen vindes ved at forsætte kampen for at eliminere det, der aldrig burde have eksisteret. Alt drejer sig om menneskehedens skabende evne, hvad mænd og kvinder har

gjort for at få samfundet ud af den ondskab, som har domineret det, mennesker, der har udkæmpet krige for at forsvare menneskeheden, der har lidt for at besejre tyrannen, Zeus. Og det er sådan, man besejrer Zeus! Zeus bekæmpes af menneskelige kræfter, der bekæmper ham. Og vi finder, at denne kraft, som vi kan samle sammen mht. at forstå dette princip, er et princip, som vi alle – et par stykker blandt os, vel – gennemlevede under Anden Verdenskrig, og derefter. Jeg gennemgik denne proces; jeg var ikke en stor helt i biologisk forstand. Men da jeg forlod militærtjenesten, skabte jeg revolutioner, indtil jeg blev udskibet fra Mellemøsten, og derfor måtte jeg finde en anden måde at få mit job tilbage på. For det var mit job at skabe revolutioner. Det var, hvad jeg gjorde i Indien, mens jeg var der. Jeg var leder i en krig mod de britiske kræfter, der begik masse mord mod inderne.

Og jeg har tilbragt det meste af mit liv med at arbejde i forskellige nationer og blandt forskellige mennesker, og det har i løbet af mit liv været min glæde at gøre det. Jeg er ikke ude efter en belønning. Jeg er ude efter glæden ved at opnå ting, der må opnås. Det er det, det handler om.

Og problemet er, når folk ikke klarer denne forskel, på at forsøge at vinde den gyldne et eller andet og tage den med hjem og sætte på hylden; det er tåbeligt! Det er ikke sejrens magt. Sejrens magt består i den u dødelige evne til at forårsage fremkomsten af det, der må skabes. Og det er det, der udgør forskellen mellem mennesket og dyret. Og denne skelnen er den eneste skelnen mellem mennesket og dyret. Ulykkeligvis er der ikke ret mange mennesker, der forstår dette.

Hvis man har levet, har man, på en vis måde, aldrig rigtigt levet. For når man faktisk dør, er det blot den åbenbare død, og der er ikke meget at sige om det spørgsmål. Når folk dør som unyttige mennesker, er det ikke til nytte for menneskeheden som helhed, de er ikke meget værd. Og man må leve op til denne standard. Jeg har været der. Det har ikke

været det største i verden, at gennemgå det, men jeg har været der, og jeg har altid forstået, at man kæmper for sagen, ikke for sin egen fordel. Ens fordel er, at man gør det, man må gøre. Og at føre andre mennesker til at gøre, hvad de må gøre. Og det er måden, den eneste måde, hvorpå man sejrer i frygtelige krige. Selv uden frygtelige krige, som om det er en prøvelse, og det er undertiden hårdt at gennemleve det. Men ens evne til at gennemleve det, for at kunne få det til at ske, som må ske, er det eneste, der er vigtigt.

Se engang på os, vi befinder os i USA; og USA er ret så ødelagt, rent moralsk, nu om stunder. Vi ser på, hvad BRIKS gør, og vi charmeres undertiden af den kendsgerning, at BRIKS nu gør ting, som vi under alle omstændigheder burde have gjort. Vi ser nu frugterne af BRIKS, af BRIKS' arbejde, og det er en forbedring for hele menneskeheden, hele menneskehedens håb afhænger af Asien og Asiens og Afrikas folk, nogle mennesker i Afrika. Nogle mennesker i Sydamerika. Ikke fra USA, ikke fra Vesteuropa, som kolonier, de er ikke heltene! De er de dårlige mennesker, det er dem, der spiser en anden mands frokost.

Man må derfor gå ned på dette dybere niveau. Det er ikke idéen om at blive det store offerlam. Det er simpelt hen idéen om menneskehedens normale forløb, at det menneskelige individ lever for, hvad det kan bidrage med til menneskehedens fremtid og denne mission, og den pris, der måtte være ved denne mission, er målet for forståelsen af, hvad menneskeheden må blive til.

Jeg har ikke noget at skamme mig over i mit liv. Jeg kæmpede kampen, og ofte har jeg vundet et par kampe. Jeg har været i forskellige dele af verden, ikke i alle dele af verden, men jeg har nogen erfaring med det. Og vi har haft nogle triumfer, ikke i den betydning, at jeg har triumferet, jeg har aldrig tragtet efter personlig triumf; jeg søgte triumfer mht. ting, der måtte opnås. Og Helga og jeg har kæmpet denne kamp helt ud. Og vi gør det rigtige nu. Jeg vil snart dø, hvad så?

Spørgsmålet er, hvad jeg gør, mens jeg lever, og hvad virkningen af det, jeg gør, vil være?

Og når man begynder at spekulere over, hvordan man skal vinde krigen og nyde triumfen, er det er stor fejl, og det er denne fejl, der gør de fleste mennesker til krystere. De ønsker ikke at opgive egoets frugt.

Jeg har ikke kæmpet i krige i den forstand, at jeg har været en dræber, men jeg kæmpede krige alligevel, og jeg har brugt mange anstrengelser på at kæmpe krige, inklusive at kæmpe mod vore egne fjender i USA. Jeg har kæmpet krige, der bestod i, at jeg så mennesker, der faktisk var martyrer i USA, og jeg har set de skiderikker, der overtog deres jobs. Og de opportunister, der vil sælge hvad som helst, for at købe hvem som helst. Og det er spørgsmålet, der er det, man kommer til sagens kerne, det er testen. Om man er gammel eller ung, er det samme: menneskeligt liv defineres af hvad? Af det unikke i det ikke-animalske, menneskelige individ, det menneskelige liv. For det menneskelige liv bærer med sig idéen om en mission, en mission, der er udødelig, at det, som det menneskelige liv på en måde er, er, at det spiller en rolle, der er udødelig. Det er denne evne, denne indsigt, denne forståelse, der gør det muligt at vinde store krige, når det er nødvendigt. Jeg har gjort det. Jeg klarede det temmelig godt; jeg fik et par ørefigner her og der, men jeg har aldrig haft store problemer. Jeg har altid nydt, hvad jeg gør, jeg har nydt, hvad jeg har opnået. Jeg bekymrer mig ikke så meget om de andre ting.

Og det er i den ånd, man må leve, hvis man ønsker at vinde krigen mod ondskabens kræfter. Og spørgsmålet om kristendommen er blot et eksempel på dette. Der er andre tilfælde med samme virkning: Menneskeheden helliger menneskeheden til menneskehedens fremtid, ikke i kødet, men i konsekvenserne, i udviklingen af livets evne i ethvert individ til at bidrage til menneskehedens fremtid. Og mister man det, mister man alt. Så længe, man holder sig til det, har man en mission.

Så der er ingen lette genveje, ingen nemme forklaringer. Vi er menneskelige. Vi er den individuelle legemliggørelse af princippet om betegnelsen menneske. Vi er herre, den retmæssige herre over Solsystemet. Og de kinesiske forskere, der arbejder med rumforskning, gør et ret troværdigt arbejde med at forsøge at bringe Månen og Solsystemet under menneskets kontrol, og det er et ret godt bevis på en ret god præstation. Menneskeheden, der lever og dør for fremtiden, for menneskehedens mission, og som fryder sig over at deltage i denne mission.

Det er, hvad man må forstå! Man må fatte dette, der er ingen surrogater, der er ingen alternativer.

RADIO SCHILLER 9. feb. 2015: Voksende splid USA-Europa// Gældskonference Grækenland// USA '28 sider'

Med formand Tom Gillesberg

Sergei Lavrov i München: Vesten har opbygget den strategiske krise hen over de sidste 25 år

7. feb. 2015 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov holdt en sober, men barsk tale på Sikkerhedskonferencen i München her til eftermiddag, hvor han mindede om, at der ikke har været noget konstruktivt svar på Putins forslag om et strategisk partnerskab, som han præsenterede på München-Sikkerhedskonferencen for otte år siden; der har ikke været nogen interesse i fælles sikkerhed overhovedet; i stedet har der været en amerikansk besættelse af global dominans. Der er tilført stor skade på alle niveauer af våbenkontrol; der har altid været modstand mod enhver gensidig aftale, som CFE (Conventional Forces in Europe) og INF (Intermediate Nuclear Forces), hvor man har lagt al skylden på Rusland. Den aktuelle, strategiske krise er blevet opbygget hen over de seneste 25 års forsøg på dominans fra Vestens side, og alle såkaldte tilbud fra Vesten har altid inkluderet den antagelse, at Rusland accepterer de spilleregler, som Vesten opstillede – dette skete endda for Merkel, da hun en gang foreslog en aftale om partnerskab mellem EU og Rusland, der blev saboteret af det øvrige EU og USA, endnu en tabt chance for at forbedre relationerne, anklagede Lavrov. Relationen mellem USA og Rusland har ikke bestået stresstesten, tilføjede Lavrov.

Det vestligt støttede statskup i Kiev er blot den seneste i en lang række provokationer, med militærinterventioner i Afghanistan, Irak, Libyen, Syrien, Mali – selv om man i det mindste i nogle af disse tilfælde er kommet til en overenskomst, i modsætning til krisen i Ukraine. Se engang på, hvem der har fremgang i Ukraine: Azov-regimentet under Andriy Biletskij, folk som Sergei Yarosh og Oleg Tjagnibok, alle

disciple af Stepan Bandera, hvis fødselsdag fejres officielt i Ukraine. Hvis dette fortsætter – og verden befinder sig ved et vendepunkt – vil vi miste kontrollen med al regeringsførelse i verden, advarede Lavrov. I stedet burde man udarbejde direkte aftaler mellem Den eurasiske Union og Den europæiske Union. Vi må blive enige om visse strategiske principper – det er der lejlighed til i anledning af 40-året for OSCE (oprindeligt Den Europæiske Sikkerheds- og Samarbejdskonference) og 25-året for Paris-charteret, der bør udnyttes, opfordrede Lavrov indtrængende.

I besvarelse af et spørgsmål fra tilhørerne om Ruslands angivelige overtagelse af Krim, sagde Lavrov, at hvis de vestlige kræfter fortsætter med at operere, som de har gjort, hvor de promoverer terrorister i traditionen efter Maidan og Bandera, bør de ikke blive forbavsede over russiske modreaktioner.

Foto: Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov taler på Sikkerhedskonferencen i München den 7. feb. 2015

**Fra LaRouche-bevægelsen 8.
feb. 2015:**

**Hvis I er slaver af London og
Wall Street, får I global**

krig

Hvis kansler Merkels og præsident Hollandes pludselige mission til Moskva, og deres fem timer lange møde med præsident Putin, er mislykkedes i denne weekend – hvilket ikke er sikkert, men et sandsynligt resultat – vil det være mislykket på randen af generel krig, var stort set, hvad Hollande bagefter sagde.

Disse europæiske ledere brød bestemt med Obama over oprustningen af Kievregimet for at bekrige Rusland. Men de forbliver fortsat fastlåst i de britiske bankierers katastrofale sammenbryg af euroen og eurozonen, med deres traktater om verdensfascisme og regler for økonomisk ødelæggelse. Og dette er det, der sluttelig var drivkraften bag konfrontationen med krig mod Rusland, og mod BRIKS.

Bed Rusland om at acceptere Hitlers egne nazister, der dominerer i Kiev, og 30.000 NATO-tropper opstillet langs Ruslands grænser i et halvt dusin lande? Som Lyndon LaRouche insisterede fredag for at tydeliggøre de virkelige omstændigheder,

»Fjern Nulands nazister! Ellers har I ikke en chance for at undgå krig.«

Helga Zepp-LaRouche kritiserede kraftigt Merkel i en strategisk vurdering den 6. februar: Samtidig med, at de køler Londons og Obamas krigspolitik af, kræver hun og finansminister Schäuble streng overholdelse fra Grækenlands side af euroens og ECB's »principper og traktater«, som er det ødelæggende problem for hele Den europæiske Union, og sandsynligvis vil bryde den. Helga minder de europæiske læsere om, at hun i februar 2008 advarede om, at Lissabon-traktaten ville være en ny Versailles-traktat og, ligesom den første, ville indeholde kimene til krig og fascisme.

Euroen var Londons finansimperialisters fængsel for Europa – Margaret Thatchers og George H.W. Bush' »Britisk vesteuropæiske Kompagni« – og det er London, der nu er ude på at bekrige BRIKS for disses frækhed med at vokse økonomisk og produktionsmæssigt. Londons marionet, Obama, har tydeligvis skubbet de europæiske »allierede« fra sig og skræmt dem på dette farlige tidspunkt, men de forbliver fortsat slaver af Londons økonomiske fængsel.

Den nye, græske regering vil imidlertid ikke gå med til at fortsætte deres nations selvdestruktion, og de har nu flertallet af grækernes udtrykkelige støtte, samt også støtte i den voksende bevægelse for anti-nedskæringspolitik i andre lande. Premierminister Tsipras vil formelt meddele sin politik i parlamentet i dag. Selvom det flyver med trusler fra EU, fortsætter Grækenland med at satse på genforhandling af gælden og investering i Grækenlands realøkonomi.

Vi har den løsning, der vil virke og kan lade sig gøre for, som LaRouche siger, at aflive den døde gæld og derivatboblen, knuse Wall Streets og Londons magt og erstatte det med nye, produktive kreditinstitutioner, der kan tilkobles de BRIKS-allierede landes institutioner.

Og vi har det unikt magtfulde våben imod terrorisme og krig, som vi har skabt, nemlig kampen om de »28 sider«, der afslører saudiernes og briternes »Londonistan«-ansvar for terrorismen. Der rapporteres og debatteres nu om denne kamp for afklassificere disse dokumenter over hele verden, hele tiden. LaRouche understregede i fredags, at dette ikke er nok: Obama må bankes med dette for at fremtvinge den faktiske frigivelse af de hemmeligstemplede dokumenter. Han dækker over briternes og saudiernes krigs- og terrorforbrydelser, og han er medskyldig i dem. Han må besejres på dette grundlag og tvinges til at gå.

Læs også: [EIR Efterretningsrapport: Den anglo-saudiske baggrund for den aktuelle, internationale terrorisme. Af Jeffrey Steinberg, 19. jan. 2015](#)

Titelbillede: John Singer Sargents godt seks meter lange »Gassed« fra 1919. Det forestiller en deling soldater, døde eller blindede af kemisk krigsførelse. Til dato et af historiens fysisk største og mest trøstesløse malerier.

Billede i teksten: Pieter Brueghel den Ældre, 1568: Den blinde, der fører de blinde. Snart trimler de alle hjælpeløse ud over grøftekanten ...

Helga Zepp-LaRouche: På randen af en atomar apokalypse: Verden behøver en fredsplan

7. feb. 2015 – Hvis kansler Merkels og præsident Hollandes rejse til Moskva – bodstavelig talt nogle få minutter i tolv – skal have en realistisk chance for at føre til virkeliggørelsen af en fredsplan, så er dette sandsynligvis den allersidste chance for at rette den transatlantiske politiks systemiske fejltagelser, der har ført verden til randen af Tredje Verdenskrig, såvel som også til det systemiske finanskollaps. Det kan i hvert fald ikke gøres på basis af den mindste fællesnævner og halve løsninger: Verdensfreden kan udelukkende kun bevares, hvis den geostrategiske konfrontation med Rusland og Kina erstattes af

et fuldstændig nyt paradigme. Europa og USA må tage imod præsident Xi Jinpings tilbud om samarbejde med BRIKS-staterne om en ny, økonomisk verdensorden. Åbenbart under indtryk af den umiddelbart forestående levering af tunge våben fra USA til Ukraine, og dermed den akutte fare for en militær optrapning til krig i Europa – hvilket blev omtalt selv i *Tagesschau* i midten af sidste uge – tager Hollande og Merkel initiativet til deres rejse til Kiev og Moskva. Ifølge medierapporter underrettede de først den amerikanske udenrigsminister Kerry aftenen før. I virkeligheden er det ikke blot en krig i Europa, der truer; men luntten til en global atomkrig er allerede antændt.

I tilfælde af, at der under forhandlinger mellem Putin, Poroshenko, Merkel og Hollande opnås enighed om en variant af den fredsplan, som Putin præsenterede midt i januar måned, altså mere autonomi til områderne i Østukraine, der er besat af oprørerne, mere beskyttelse af det russiske sprog og kultur i denne region, en mulig anerkendelse af de territoriale vindinger, som oprørerne har vundet siden afslutningen af Minsk-aftalerne i september 2014, såvel som de oprindelige Minsk-aftaler – så ville i det mindste den umiddelbare optrapning mod en potentiel udslettelse af menneskeheden blive afbrudt. Men krigsfaren ville på ingen måde være overvundet.

Formand for Dumaen, Sergei Naryschkin, har netop på en konference i anledning af 70-års dagen for Jaltakonferencen i 1945 advaret om, at Vesten vedvarende vægrer sig ved at anerkende konsekvenserne af, at Rusland er inddæmmet af missilforsvarssystemer:

»Kun en blind kan ignorere, hvilken trussel, missilforsvarssystemet, NATO's udvidelse mod øst og rækken af amerikanske militærinterventioner udgør, og som FN's Sikkerhedsråd har omgået«,

sagde Naryschkin. Som reaktion på disse trusler har Rusland sat sine strategiske atomraketter og mobile installationer i

forhøjet beredskab i seks regioner.

Selv om Merkel og Hollande med hensyn til Ukraine i allersidste øjeblik forsøger at trække i nødbremsen (om et resultat vil følge er ved redaktionens slutning uvist): Med hensyn til konfrontationen med den nye, græske regering reagerer Den europæiske Centralbank (ECB), Bundesbank, Merkel og Schäuble snarere som de berygtede betonhoveder i de sidste dage af DDR. For dem kan hverken en gældsnedsettelse eller en gældskonference, som den i 1953 for Tyskland, diskuteres, og ECB er, med sin beslutning om ikke længere at acceptere græske statsobligationer som sikkerhed for kredit og i stedet henvise landet til de dyrere nødkreditter, endda gået over til yderligere konfrontation. Europæiske principper og aftaler må overholdes, insisterer Schäuble, også selv om netop denne arrogance og uforsonlighed måtte fremskynde euroens undergang.

Men netop disse principper og aftaler er problemet. For det var netop Trojkaens nedskæringspolitik, der umuliggjorde en økonomisk genrejsning i Grækenland, ødelagde en tredjedel af den græske økonomi og styrkede den græske befolkning ud i fortvivlelse. Jeg advarede lige fra begyndelsen om, at denne nedskæringspolitik i traditionen efter Heinrich Brüning ikke kunne fungere, og allerede i februar 2008, altså kort tid efter underskrivelsen af Lissabon-traktaten, advarede jeg om, at ratificeringen af denne traktat ville betyde det samme som at underskrive en ny Versailles-traktat – og det endda for hele Europa – og at man ikke skulle glemme, at roden til Anden Verdenskrig lå i den første Versailles-traktat. Finansminister Varoufakis understregede i et interview med *Die Zeit*, at megen lidelse kunne have været forhindret, hvis man dengang havde brudt Versailles-traktaten, og at det nazistiske partis »Gyldne morgenrøde« blev den tredjestørste magt i landet som en reaktion på den forordnede nedskæringspolitik.

Men mens betonhovederne kun retter deres indskrænkede blik mod banksektorens interesse – for det var udelukkende den, som både nedskæringspolitikken, der har styrtet hele Sydeuropa ud

i ulykke, som også »redningspakkerne«, der tilflød, ikke grækerne, men de europæiske banker, kom til gode – så fortættes i det øvrige Europa og i mange dele af verden billedet af de brutale tyskere, ved hvis medicin sydeuropæerne er blevet forgiftet, og som nu er for fornærede til at give grækerne den samme chance, som USA gav Tyskland efter Anden Verdenskrig. For uden Marshall-planen og gældskonferencen i 1953, der halverede Tysklands totale gæld og knyttede tilbagebetalingerne til eksportoverskuddet, ville Tyskland aldrig have udviklet sig fra en ruinhob og til landet med det tyske, økonomiske mirakel, som hele verden beundrede.

Som reaktion på ECB's politik og Schäubles hårde linje går nu allerede titusinder af mennesker i flere græske byer på gaden for at støtte regeringen Tsipras. I Madrid demonstrerede 300.000 mennesker forgangen lørdag.

Hvis EU, ECB og den tyske regering holder fast i deres kompromisløse holdning, truer euroen med at bryde sammen på kaotisk vis. Schäuble-folkenes demonstrerede hjerteløshed kan kun forværre den sociale katastrofe; de begriber tydeligvis ikke, hvad det er for en historisk udvikling, der udspiller sig.

Verden som vilje og forestilling[1]

Der findes en løsning; men dens virkeliggørelse kræver beslutsom handling fra den tænkende del af den europæiske befolkning. Nu som før ligger tilbuddet fra den kinesiske præsident Xi Jinping på bordet om, at USA og andre store stater, altså f.eks. Tyskland, Frankrig, Italien osv., i fællesskab med BRIKS-staterne bør opbygge Den nye Silkevej og de nye kreditinstitutioner som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, Den nye Udviklingsbank, NDB, og andre kreditinstitutioner, der udelukkende kun er rettet mod finansiering af realøkonomien. Med dette tilbud ligger

konturerne af en ny fredsorden for det 21. århundrede lige foran vore øjne.

Der er en pakke af forholdsregler, der på en ordnet måde, og uden tilbagevenden, ville trække verden tilbage fra afgrunden, og som på grundlag af gennemprøvede eksempler ville føre verden ind i en ny æra med internationalt samarbejde:

For det første: Der må omgående afholdes en gældskonference som i 1953 – men ikke blot for Grækenland, men for hele den samlede, europæiske, eller endnu bedre, transatlantiske gæld, for det er ikke kun Grækenland, der ikke kan betale sin gæld; men så godt som alle »Too-big-to-fail«-bankerne i USA og Europa er håbløst bankerot, med udestående derivatkontrakter, der udgør mere en tyve gange hele verdens bruttonationalprodukt.

En sådan konferences første skridt må være indførslen af en opdeling af banksystemet i traditionen efter Roosevelts Glass/Steagall-lov, der stiller de kommercielle banker under statsgaranti og tvinger investeringsbankerne, uden såkaldte redningspakker, uden en såkaldt »kvantitativ lempelse«, altså pengetrykning, og uden at have adgang til de kommercielle bankers indlånskonti, til at bringe orden i deres regnskaber og i givet fald erklære sig insolvente. Det vil sige, at der må sættes en stopper for kasinoøkonomien, én gang for alle.

Det andet skridt må være skabelsen af et kreditsystem, der er baseret på Alexander Hamiltons principper om en Nationalbank, og som i amerikansk historie en blevet genoplivet af blandt andre Lincoln og Franklin D. Roosevelt med hans Reconstruction Finance Corporation, og på grundlag af hvilken det tyske Kreditanstalt für Wiederaufbau blev skabt efter Anden Verdenskrig, og uden hvilken det tyske, økonomiske mirakel aldrig kunnet være hændt.

For et tredje kan dette nye kreditsystem danne grundlag for samarbejde med BRIKS-staternes nye banker. De omfattende

projekter, der allerede er blevet vedtaget af BRIKS og staterne i Latinamerika, Asien og Afrika – altså opbygning af infrastruktur, energi, vandstyringsprojekter, videnskabeligt samarbejde, rumfart osv. – tilbyder et perspektiv om økonomisk vækst i mange årtier i fremtiden, en virkelig »Win-win-politik« for alle deltagende stater, som Xi Jinping hele tiden understreger.

For det fjerde kan i denne sammenhæng den Marshall-plan sættes på dagsordenen, som Schiller Instituttet allerede i 2012 med titlen »Et økonomisk mirakel for Middelhavsområdet og Sydeuropa« offentliggjorde, og som, gennem en naturlig forlængelse af Den eurasiske Landbro via flere ruter, kan forbindes med et infrastrukturnetværk i Afrika.

Løsningen på den eksistentielle krise, på grundlag af allerede efterprøvede koncepter, eksisterer altså, og den virkeliggøres allerede af en stor gruppe nationer, der tilsammen udgør mere end halvdelen af den menneskelige slægt. Schiller Instituttet har indledt en international kampagne for at udbrede kendskabet til denne mulighed for samarbejde med BRIKS-staterne om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden over hele verden – for dette er, som følge af kontrollen med de etablerede medier, knapt nok kendt – og for at mobilisere det størst mulige antal støtter og aktivister. En resolution herom er allerede blevet underskrevet af flere tusinde mennesker, herunder af flere end 300 betydningsfulde repræsentanter for institutionerne.

Hjælp os med at trække verden væk fra atomkrigens afgrund og virkeliggøre et nyt paradigme med fredeligt samarbejde mellem nationerne på denne planet, ved at underskrive denne appel, ved at udbrede den så meget som muligt og vinde flere menneskers underskrift på den!

SKRIV UNDER PÅ RESOLUTION: USA OG EUROPA MÅ HAVE MODET TIL AT

AFVISE GEOPOLITIK

Forslag til fordybelse:

Specialrapport: [Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og Det afrikanske Kontinent](#)

Helga Zepp-LaRouche: [Den nye Silkevej bliver til verdenslandbroen](#). Introduktion til EIR-rapport

Se trailer:

Brochure: [Hvorfor USA og Europa må gå med i BRIKS](#)

EIR-FOKUS: [Et græsk forslag: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld](#)

Lyndon LaRouche: [Fire Nye Love til USA's omgående redning](#)

[1] Verden som vilje og forestilling er filosofen Arthur Schopenhauers hovedværk og udkom i december 1818.

EIR FAKTA: Obamas og NATO's politik er en snubletråd for Tredje Verdenskrig

Af Jeffrey Steinberg.

2. feb. 2015 – Nye krav om militærhjælp fra USA og NATO til det nazi-gennemsyrede Kievregime er i færd med at forhøje spændingen i Ukraine med det formål at fremme driften henimod

regimeskift i, eller opløsningen af, den russiske stat.[1] Alt imens Obamaregeringen angiveligt endnu ikke har besluttet sig for et militært forløb, har NATO allerede annonceret sine planer om at opgradere sin tilstedeværelse langs Ruslands grænser, isæt i de baltiske lande og i Polen. Disse opstillinger er meningsløse rent militært, men signalerer en klar hensigt om konfrontation, der kan blive en snubletråd til Tredje Verdenskrig.

»Obama er en snubletråd til krig, og Obama må omgående fjernes fra embedet, hvis vi skal undgå krig«,

kommenterede Lyndon LaRouche 1. februar. Bag Obama står Wall Street og det britiske monarki, hvis magt må tilintetgøres gennem en konkursbehandling på linje med Glass-Steagall.

Omkring samme tid, som Lyndon LaRouche talte, var Barack Obama faktisk i gang med at udtale en offentlig erklæring om Ukraine i et interview med CNN's Fareed Zakaria, der understregede hans regerings rolles skamløse natur. I hans version af forværringen af relationerne mellem USA og Rusland – som han giver præsident Putin skylden for – erklærede Obama, at »vi havde forhandlet en aftale om at overgive magten i Ukraine«. Denne »aftale« var den, der blev optaget på bånd, hvor viceudenrigsminister for eurasiske og østeuropæiske anliggender, Victoria Nuland, sagde til den amerikanske ambassadør til Ukraine, Geoffrey Pyatt, at USA gik ind for »vor mand Jats«, der skulle tage over fra Victor Janukovitj i det, der sluttelig var et statskup mod den valgte præsident.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov svarede skarpt på præsidentens bemærkninger, som nedenfor beskrevet.

I mellemtiden skal NATO og Obamaregeringen efter planen skride til yderlig handling senere på ugen – NATO, med et møde om dannelsen af en »NATO Integrationsstyrkeenhed«, og Obama med udsendelsen af udenrigsminister John Kerry til Kiev – hvilket vil optrappe spændingen. Desuden vil der i morgen blive

udgivet en rapport fra en tænketank, underskrevet af otte tidligere embedsmænd fra Udenrigsministeriet, der kræver en oprustning af Ukraine. (se artikel andet steds i dette nummer af *EIR*, under *National*).

Det er åbenbart, som nogle kilder i Washington har fortalt *EIR*, og som nogle eksperter, såsom MIT-professor Ted Postol har sagt offentligt, at visse kræfter ved magten i USA og Europa er i færd med at aktivere deres sindssyge planer, idet de antager, at de kan vinde en atomkrig.

Intentionen om krig

Udenrigsminister Lavrov benyttede lejligheden under et spørgsmål, rettet til ham under hans pressekonference i Beijing i dag, til at respondere på præsident Obamas interview med *CNN*.

»Jeg vil gerne komme med bemærkninger til to aspekter«, sagde han.

»For det første, hvis nogen havde behov for at få bekræftet, at USA direkte, lige fra begyndelsen [af begivenhederne i Ukraine] var involveret i et kup imod regeringen, for hvilket Obama anvendte den neutrale betegnelse 'magtoverførsel', så er den hermed givet.

For det andet vil jeg gerne bemærke, at retorikken i dette interview viser Washingtons hensigt om at fortsætte sin ubetingede støtte til handlinger, der udføres af de aktuelle magthavere i Kiev, der, ud fra alle beviser at dømme, har vedtaget en politik med undertrykkelse af konflikten udelukkende ved hjælp af militærmagt.

Vi er overbevist om (og denne vurdering spreder sig mere og mere, især i Europa), at det er nødvendigt at etablere en direkte dialog mellem Kiev-myndighederne og repræsentanter

for de selvudråbte DPR [Folkerepublikken Donetsk] og LPR [Folkerepublikken Lugansk]. Denne indsats har til hensigt at forsøge at afspore forhandlingsprocessen. Men jeg er sikker på, at alle, der oprigtigt ønsker fred for det ukrainske folk (og Rusland er, uden begrænsning, blandt disse lande, såvel som også Tyskland, Frankrig og OSCE [Den europæiske sikkerheds- og samarbejdsorganisation], samt andre europæere), burde fortsætte med denne indsats og gøre alt, hvad der er muligt, for at sætte gang i en direkte dialog og producere et resultat.

Over hele verden, i alle konflikter, opfordrer vore vestlige partnere til dialog mellem myndighederne og oppositionen, hvad enten det er i Yemen, Irak, Afghanistan eller Sydsudan. Ukraine er, af en eller anden grund, en undtagelse. Omkring dette spørgsmål siger vore vestlige kolleger intet om dialog, men gentager blot, at Kievs handlinger må støttes på alle tænkelige måder, og der er ingen kritik af de åbenlyse, negative skridt, som de ukrainske myndigheder tager, som jeg ikke skal opremse her. Deres attitude over for deres protegeer er totalt ukritisk.

Jeg understreger endnu engang, at det, der behøves, er en direkte dialog. Vi vil arbejde på dette, som en part, der er aktivt engageret i at fremme Kontaktgruppens arbejde, og som nabo til Ukraine (vi gør meget for at støtte landets økonomi), og, selvfølgelig, som medlem af OSCE.«

Konfrontation

I sit interview med *CNN* sagde Obama, at han ikke mente, det var klogt at se »en faktisk militærkonflikt mellem USA og Rusland«, men han kom med følgende, ildevarslende erklæring:

»I betragtning af, at Ukraine ikke er et NATO-land, og at der som konsekvens heraf er klare begrænsninger mht., hvad vi ville gøre rent militært, er hr. Putin hidtil ikke blevet

stoppet.«

Dette antyder, at en militær løsning er ønskelig – og Obama fortsatte med at tale om

»de grænsestater, der er medlem af NATO ... og som gør det meget klart, at dette udgør en linje, der ikke kan overskrides.«

Hidtil har USA, for en stor dels vedkommende takket være modstanden fra USA's generalstabschefer, ikke leveret militærhjælp til Ukraine. Washington er imidlertid gået frem med konfrontation på andre måder, i tillæg til økonomiske sanktioner, der tilsigter at »pålægge Rusland omkostninger« (en af Obamas favoritvendinger).

I sidste uge annoncerede general Ben Hodges, øverstbefalende for den amerikanske hær i Europa, planer om at opstille amerikansk militærudstyr forud i de tre, baltiske stater, såvel som også i Rumænien og Bulgarien. En anonym embedsmand i Udenrigsministeriet beskrev udstationeringerne som et tilbageskridt til den kolde krig, hvor amerikanske styrker blev udstationeret på grænsen til Warszawa-pagtlandene som en »snubletråd«, der tilsigtede at afskrække et sovjetisk angreb. Under de aktuelle omstændigheder, advarede embedsmanden, er dette en direkte krigsprovokation, der forværres af den kendsgerning, at præsident Obama opfører sig »barnligt«, når han lukker af for personlige kommunikationslinjer til Putin.

Det er tydeligt, at »snubletrådspolitikken« presses frem af NATO. Efter et møde med den polske premierminister Eva Kopacz i forgangne weekend, annoncerede den franske præsident François Hollande, at fransk militærudstyr ville blive afsendt til Polen i mindst de næste to måneder.

Spørgsmålet om at opgradere NATO's udstationering i øst vil være på dagsordenen ved NATO-forsvarsministrenes møde den 5. februar. Polen, Estland, Letland, Litauen, Bulgarien og Rumænien vil hver sende 40 officerer, til dannelsen af en

»NATO Integrationsstyrkeenhed«; Tyskland vil bidrage med 25 officerer. Denne enhed skal koordinere hurtige udstationeringer af den nye, NATO-interventionsstyrke, »Spydhoved«, hvis funktion i øjeblikket testes af det fælles hollandsk-tyske korps i Münster, Tyskland.

Lækket information, der ikke er bekræftet af det tyske Forsvarsministerium, siger, at tyske faldskærmssoldater vil forstærke amerikanske enheder, der er udstationeret i de baltiske stater. Der kan komme mere lækket information, og også udspyt mere antirussisk retorik, når den årlige Internationale Sikkerhedskonference i München finder sted den 6.-8. februar.

Saboterede forhandlinger

I slutningen af januar måned fandt der diskussioner sted over telefon mellem Putin, den tyske kansler Merkel og Hollande, der førte til en appel om en omgående indførsel af en våbenstilstand i det østlige Ukraine. Imidlertid brød forhandlinger den 31. januar i Minsk mellem Kontaktgruppen (Ukraine, Rusland og OSCE), Kievregeringen og repræsentanter for de regionale regeringer i Donetsk, sammen, uden en klar indikation af, om eller hvornår nye forhandlinger om våbenstilstand, formidlet af OSCE, vil blive genoptaget.

I løbet af den forgangne uge er kampene betydeligt optrappet i det sydøstlige Ukraine. Mens embedsfolk fra NATO, og i særdeleshed Kievregimet og Obamaregeringen, har hævdet, at Rusland har »invaderet« det østlige Ukraine med tungt bevæbnet, regulære russiske tropper, så modsagde stabschefen for de ukrainske væbnede styrker, general Viktor Muzhenko, disse påstande og anerkendte, at den eneste, »russiske« kæmpen imod Kievstyrkerne er de lokale indvånere af russisk herkomst, eller individuelle frivillige, der kæmper sammen med »illegale« militser.

»Den ukrainske hær er ikke i kamp mod regulære russiske hærenheder«, citeres han i Sputnik News.

Den 21. januar løj den ukrainske præsident Petro Poroshenko, i en tale til Davos Verdensøkonomisk Forum, om, at der var så mange som 9.000 russiske soldater, der kæmpede i Donetsk og Lugansk. Siden da har Kievregimet befundet sig på en hovedkulds kurs mod krig, hvor de har udvidet indkaldelser til militæret, og den 17. januar erklærede den Højeste Rada Rusland for en »aggressorstat« og hævdede, at det havde taget direkte militæraktion, inklusive at sprænge en bus i luften i Mariupol.

Folk i Obamaregeringen skruer også op for retorikken. På et hasteindkaldt møde i FN's Sikkerhedsråd i sidste uge, skældte Obamas ambassadør til FN, Samantha Power, imod den angivelige, russiske militærintervention i Ukraine.

Den amerikanske udenrigsminister Kerry rejser til Kiev den 5. feb. for at mødes med både Poroshenko og premierminister Arsenij Jatsenjuk i noget, der betegnes som en »støtteopvisning« for Kiev-provokatørerne. I et interview den 31. jan. med Interfax Ukraine havde den amerikanske ambassadør Pyatt understreget USA's forpligtelse over for et uddannelsesprogram for ukrainske »militærformationer«; hvad han ikke sagde, var, at nogle af disse militærformationer er de nazistiske militser, der leverede kampilden bag kuppet i februar 2014, og terrorkampagnen mod anderledes tænkende lige siden.

Den 6. februar vil Kerry mødes med Lavrov på sidelinjen af Sikkerhedskonferencen i München.

Fornuftens stemmer

Intensivering af faren for krig har fremkaldt barske advarsler fra fornuftige elementer i både Vesten og Rusland.

Tysklands general Harald Kujat (pensioneret), der var chef for NATO's Militærkomite fra 2002-05, udstedte en skarp advarsel på et ARD-Tv-program 29. januar, hvor han sagde, at man måtte anerkende Rusland som en supermagt, en hovedaktør i enhver levedygtig, europæisk sikkerhedsarkitektur. Han fremførte, at sanktionerne mod Rusland er et klart budskab om, at Rusland skal ekskluderes fra denne sikkerhedsstruktur, og at dette udgør en alvorlig fare. Kujat bemærkede Ruslands udvidelse af sine strategiske styrker og nylige flyekspeditioner med russiske, strategiske bombefly, der kan medføre atomvåben, i nærheden af britisk luftrum. Rusland demonstrerer »beherskelse af eskalering«, advarede han, og NATO reagerer på farligt provokerende måder.

I udsendelsen efterfulgtes general Kujat af Horst Teltschik, en af arkitekterne bag kansler Helmut Kohls drøftelser mellem USA og Sovjetunionen, som muliggjorde den fredelige genforening af Tyskland: »At tro, at man kan tvinge Rusland til overgivelse, er en utrolig tåbelighed, der skriger til himlen. Man behøver blot at lade russisk og sovjetisk historie defilere forbi ens øjne: Hverken Napoleon eller Hitler var i stand til at tvinge russerne til overgivelse.«

Viceformanden for det tyske parti, De frie Demokrater, Wolfgang Kubicki, kom med den samme pointe, men endnu skarpere. Han kom med den anklage, at Ukraines provokation og USA's og EU's sanktioner mod Rusland tilsigter regimeskift mod Putin. Han nævnte de nylige kamphandlinger omkring byen Mariupol i det sydøstlige Ukraine som et forsøg på at provokere Rusland til en direkte konflikt.

James Carden, en Ruslandsekspert, tidligere rådgiver til Udenrigsministeriet, og bidragende redaktør til *The National Interest*, skrev »Ukraine afsløret: Kievs uindskrænkede magt« den 30. januar, der dokumenterede det ukrainske regimes åbenlyse støtte til neonazister. Han påpegede premierminister Jatsenjuks tale den 7. januar på tysk radio, hvor han hævdede, at Sovjetunionen havde invaderet Ukraine og Tyskland under

Anden Verdenskrig, og skrev,

»lad os håbe, at der er grænser for, hvad USA vil godkende, og at grænsen er nået med glorificeringen og/eller efterligningen af nazistiske kollaboratører.«

Det handler ikke om Ukraine

Det spørgsmål, som det handler om mellem Rusland og USA og NATO, er ikke Ukraine. Det er den faste beslutning hos regeringer, der er under London/Wall Streets finansoligarkis tommel, om at knuse enhver suveræn modstand til deres magt. De magtfulde nationer, der er forpligtet på forsvaret af national suverænitet – især Rusland og Kina – er således, de facto, deres fjender, og enhver løgn, der kan retfærdiggøre denne bestemmelse, vil blive, og bliver, brugt.

Sandheden overdøves af en kaskade af løgne om russisk aggression, undertrykkelse af den sande historie om kuppet i Ukraine, kupmagernes nazistiske karakter og de strategiske hensigter bag kupplanerne. *EIR's* dossier om kuppets nazistiske rødder (7/2 og 16/5 2014) har cirkuleret bredt på Capitol Hill og internationalt og giver al nødvendig dokumentation om de strategiske spørgsmål, der står på spil. Og dog er det kun få, isolerede kommentatorer, der har vovet at komme frem om dette spørgsmål; Kongressen og det overvejende flertal af den amerikanske befolkning ønsker ikke at se sandheden i øjnene.

Hvis denne situation ikke meget snart ændrer sig, med heraf følgende handling for at fjerne Obama og Wall Street fra magten, befinder verden sig på en kurs mod Tredje Verdenskrig.

Foto: Den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk (venstre) og NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, i NATO's hovedkvarter, 15. december 2014, berømt for

sin afsindige påstand om, at Sovjetunionen invaderede nazi-Tyskland under Anden Verdenskrig, er stadig ombejlet af NATO- og andre vestlige embedsmænd.

[1] Se: [EIR FAKTA: Hvem står bag planerne om en opsplitning af Rusland?](#)

EIR FOKUS: BRIKS er det eneste alternativ til truslen om Tredje Verdenskrig

Af vore europæiske afdelinger

2. feb. 2015 – Mens Det britiske Imperium og dets hovedredskaber – Barack Obama og NATO – optrapper provokationerne imod Rusland, der kun kan ende med Tredje Verdenskrig, har Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter, indledt en rundrejse til de europæiske hovedstæder, ikke blot for at slå alarm over den umiddelbart overhængende fare for atomkrig, men også for at vise alternativet, der er skitseret i EIR's Specialrapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, der blev udgivet i december 2014.

Helga Zepp-LaRouche var hovedtaler ved tre EIR-arrangementer i sidste uge, hvor hun præsenterede et omfattende billede af den kendsgerning, at en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden er ved at vokse frem, og som etableres af BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika). Det er Wall Streets/Londons finansimperiums reaktion over for deres egen bankerot og erstatning, der skaber faren for krig, sagde hun. Den eneste, fornuftige respons – der blev gjort endnu mere mærkbar af de græske valgresultater – er, at de europæiske

nationer og USA begraver Wall Street og City of London og tilslutter sig BRIKS i en forceret indsats for at skabe en videnskabelig og økonomisk renæssance.

Berlin

Fr. Zepp-LaRouches foredragsturne begyndte den 27. jan. i Berlin, Europas politiske nervecenter, med et seminar, der havde et par dusin deltagere, hvoraf mange havde tilknytning til politiske eller økonomiske institutioner. Dette arrangement, der blev filmet af det kinesiske *Xinhua*, vil utvivlsomt give genlyd i den kamp, der raser i Tyskland over kansler Merkels konfrontationskurs over for Rusland.

Under sin præsentation i Berlin den 27. jan. sagde Helga Zepp-Larouche, at kun, hvis Vesten opgiver sin geopolitiske konfrontation mod Rusland og Kina og accepterer tilbuddet om at samarbejde med BRIKS, er der en løsning på truslen om krig og finansiel disintegration.

Ledende politiske og militære personer pyntede ikke på ordene i deres fordømmelse af balancekunsten over for Rusland og i deres påpegning af, at det kun kan føre til en udslettelseskrig. Pensionerede general Harald Kujat, tidligere chef for NATO's Militærkomite (2002-05), har ført en kampagne for at overbevise NATO om, at de skal opgive en militærkonflikt i Ukraine. Han har fået tilslutning fra så fremtrædende personer som Horst Teltschik, en af arkitekterne af kansler Helmut Kohls diplomati, der gjorde den fredelige genforening af Tyskland mulig, og Gernot Erler, Tysklands aktuelle koordinator for russisk politik (se *EIR* 23. jan.). (Se også vores rapport om krisen i Ukraine).

Til forskel fra Helga Zepp-LaRouche, der er formand for det tyske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (BüSo), har disse kræfter imidlertid ikke identificeret en strategi, der kan vinde freden.

Ved arrangementet i Berlin fik Helga Zepp-LaRouche tilslutning fra en repræsentant fra Det kinesiske Kulturcenter i Berlin, Chen Jianyang, der rapporterede om, hvor vigtig Den nye Silkevej er, som betyder den samme mekanisme med at bygge bro mellem Europa og Asien, som den antikke Silkevej betød. Dengang, som nu, er det ikke bare materielle, men også kulturelle, videnskabelige og religiøse 'varer' og idéer, der udveksles, sagde han. Kamelen er blevet udskiftet med højhastighedsjernbaner, og dette udviklingsperspektiv bringer nu 40 lande, med i alt 4 mia. mennesker, sammen i et samarbejde. Tyskland og Kina, konkluderede Chen, kunne, gennem et strategisk partnerskab, blive en drivkraft i genoplivningen af den globale økonomi.

Frankfurt

Frankfurt am Main, det tyske finanscenter, var stedet for fr. Zepp-LaRouches næste seminar om Den nye Silkevejs-rapport. Blandt deltagerne var repræsentanter fra Kina, Rusland, Egypten, Tchad og Iran, såvel som også tyskere, der arbejder i og med disse lande.

Efter at fr. Zepp-LaRouche havde givet en briefing om faren for krig, og udviklingen i BRIKS, var der en livlig diskussion. Mange af deltagerne fordømte den 'grønne' ideologi, som Den europæiske Union har vedtaget, men den mest lidenskabelige diskussion drejede sig om nødvendigheden af at ændre uddannelsessystemet, væk fra perspektivet om masse mord, der er fremherskende i det grønne paradigme, og tilbage til den klassiske, humanistiske tradition, som Tyskland engang var legemliggørelsen af. Dette perspektiv blev forsvaret af

deltagere, både tyskere og udlændinge, inklusive især deltagere fra Afrika.

København

Fr. Zepp-LaRouches næste stop var i København den 30. december. Her var hun hovedtaler ved et seminar for diplomater, der afholdtes i Det russiske Kulturcenter, der tiltrak repræsentanter fra 13 ambassader, samt danske erhvervsfolk og Schiller Instituttets organisatorer.

Efter hendes præsentation af både krigsfarens og BRIKS-alternativet, talte ligeledes talsmænd fra tre af de fem BRIKS-nationer – Alexey Koleshnikov, Rusland; Hu Yi, Kina, og Machiel Renier van Niekerk, Sydafrika. Fra salen var der også deltagelse fra den brasilianske repræsentant. Den sydafrikanske repræsentants indlæg blev clearet til offentliggørelse, og findes omstående. (EIR, 6. februar, 2015).

Der kommer mere

Der er planlagt flere arrangementer om Den nye Silkevej-rapport i Europa i de kommende uger, idet det er hensigten at slå på trommer for BRIKS, for hermed at drukne krigstrommerne – og for at støtte et afgørende skift i USA, der har samme perspektiv.

Denne artikel publiceredes første gang i EIR, 6. feb. 2015, og er ikke tidligere udgivet på dansk.

Fra LaRouche-bevægelsen 6. feb. 2015: LaRouche: Deres arrogance vil føre til deres død

Med manisk dødsdrift satser Det britiske Imperium alt på ét bræt, både med sin militære konfrontationspolitik mod Rusland og Kina, og med sin insisteren på nedskæringspolitikken med folkemord som konsekvens, som Trojkaens voldtægt af Grækenland er indbegrebet af. Hvis denne politik fortsat hersker, vil den føre til menneskehedens udslettelse, mest sandsynligt gennem atomkrig.

I går var der to dramatiske begivenheder i dette felt.

For det første var der EU-institutionernes gennemførte hårde linje over for Grækenland med krav om, at de betaler deres gæld uanset, hvor mange mennesker, det måtte dræbe. Men i virkeligheden har de vendt deres våben mod sig selv. »Deres arrogance vil føre til deres død«, kommenterede Lyndon LaRouche.

Og den græske respons viser, at dette er tilfældet. Befolkningen er umiddelbart eksploderet, med flere end 100.000 mennesker, der går på gaden og slår fast, at de *ikke* lægger sig fladt ned for nedskæringspolitikken og giver efter for afpresning. Det er en uro, der vil brede sig i hele Europa – som vi allerede har set det i Irland og Spanien.

De europæiske institutioner har ingen troværdighed, sagde LaRouche. De går på tynd is. Frankrig kan ikke acceptere at gå med på denne politik, med det, der foregår i Spanien, og med schweizerne, der allerede har koblet fra euroen. Den europæiske økonomi vil kollapse – de kan under ingen omstændigheder vinde.

Den anden dramatiske udvikling var meddelelsen om Hollandes og Merkels ikke planlagte besøg til Kiev, og dernæst til Rusland. Der er en udbredt anerkendelse af, at situationen er mere end alarmerende, og at amerikanernes oprustning af ukrainerne kan føre til en storkrig i Europa. Det eneste, der holder denne politik i gang, er pres fra briterne og USA, kommenterede LaRouche. »Vi er således på randen af Tredje Verdenskrig.«

Og således er også nødvendigheden af afgørende handling for at underminere og ødelægge Imperiets hovedredskab, Obama, presserende.

I denne sammenhæng bliver gennembruddet med, at spørgsmålet om de [28 sider i rapporten om 11. september](#) nu er fremtrædende, af strategisk vigtig betydning. Takket være den utrættelige indsats fra en lille gruppe kongresmedlemmer og familierne til ofrene for angrebet 11. september, og LaRouche-bevægelsen, var den saudiarabiske rolle i 11. september-grusomheden FORSIDEHISTORIE den 5. feb. i USA's førende avis, *New York Times*. Den fidus til beskyttelse af Det britiske Imperiums hjælpere i Saudi Arabien, der er blevet kørt – af Bush-folkene, Obama og hele deres slibrige slæng – er blevet brudt.

En lignende udvikling er mere end parat til at ske på den afgørende, globale, strategiske og økonomiske arena.

Kendsgerningen er, at Det britiske Imperium, og dets lakaj Obama, handler ud fra svaghed. De *kan* ikke vinde en militærkonfrontation mod Rusland – selv om alle godt kan tabe.

Det samme gælder inden for økonomi. Institutionerne i det transatlantiske finanssystem er bankerot og bliver i stigende grad udfordret af den voksende magt i et alternativt, internationalt system, nemlig BRIKS. Den europæiske Centralbanks, Den internationale Valutafonds og andres »hårde linje« vil ikke redde dem.

Faktisk er det ved at give bagslag og truer med at optrappe det momentum i Europa – og sluttelig også i USA – der er for

en ny, fornuftig, økonomisk orden, der begynder med Glass-Steagall og en konkursbehandling over hele Europa.

Det er vedtagelsen af denne politik – som [BRIKS' Nye Silkevej og Verdenslandbroen](#) er et eksempel på – der sluttelig vil gøre det af med Imperiet og fjerne truslen om krig. Vi har tildelt menneskehedens hovedfjende et blått øje med de 28 sider. Det, der nu er brug for, er at jage en pæl gennem Djævelens hjerte, Det britiske Imperium, ved hjælp af en økonomisk politik for overlevelse.

Intet betydningsfuldt opnås uden kamp.

(Og dette er *ganske afgjort* en kamp!)

Gå med i kampen

**Bliv medlem af Schiller Instituttet med forpligtelse til
at løse verdens krise.**

**Eller send os nogle penge til at hjælpe os med at vinde
kampen.**

**Ring 35 43 00 33, eller tilmeld dig via vores webside
www.schillerinstitut.si**

TASS interviewer Zepp-LaRouche i København om at undgå krig og BRIKS-processen på dansk, in English, русский ЯЗЫК

See the English and русский язык versions below.

3. feb. 2015 – Det københavnske TASS-bureau, det officielle nyhedsagentur for Den russiske Føderation, udgav i dag et interview med lederen af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, som hun gav under sit besøg i Danmark i anledning af et seminar for diplomater, der afholdtes den 30. januar. Det russisksprogede telegram har indtil videre optrådt på nyhedssiden ru.euronews.com.

(Nedenstående danske oversættelse er baseret på den engelske oversættelse som var foretaget af *EIR* ved anvendelse af den originale, engelske tekst med Zepp-LaRouches svar, ud fra hvilken den publicerede russiske form blev udvalgt.)

Schiller Instituttets leder Helga Zepp-LaRouche udsender en opfordring

om at forene indsatsen mellem Den europæiske Union, USA og BRIKS.

København, 3. feb. 2015, Nikolai Morozov, TASS – Behovet for en ny, økonomisk verdensorden og nye internationale relationer er den centrale idé i de taler, som Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller Instituttet, holdt under

hendes aktuelle rundrejse til flere europæiske hovedstæder. I København talte hun for en workshop for diplomater, der blev holdt i Russisk Center for Videnskab og Kultur.

Zepp-LaRouche er overbevist om, at verden nu befinder sig på en kurs, der fører ind i en blindgyde, med truslen om økonomisk kollaps og atomkrig. For at undgå sådanne katastrofer, må verdensbegivenhederne ændre kurs. Til dette formål mener hun, at EU og USA må gå med i BRIKS-nationernes opbygning af Den eurasiske Landbro, der blev indledt af den kinesiske præsident Xi Jinping – Den nye Silkevej. Zepp-LaRouche foreslår også, at Grækenland nu muligvis kunne blive en bro mellem Vesten og BRIKS.

»Ingen af de løfter, man gav til Rusland, da Sovjetunionen opløstes, blev holdt, og ingen af Ruslands tilbud om samarbejde blev besvaret«, sagde Helga Zepp-LaRouche til TASS under et interview. »Dette skyldtes, at de amerikanske neokonservative i Bush senior-regeringen på det tidspunkt satsede på politikken med Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede (PNAC), der indeholdt idéen om, at USA skulle herske over verden som et verdensimperium.«

»Alle de politiske udspil, der fulgte, såsom regimeskift ved hjælp af de såkaldte 'farvede revolutioner', opbygningen af et globalt, ballistisk missilforsvarssystem og NATO's og EU's udvidelse mod Øst, frem til Ruslands grænser, var ganske enkelt en udarbejdelse af dette strategiske mål«, sagde hun. »Samtidigt blev NATO-doktrinen med Gensidigt Garanteret Ødelæggelse, MAD, erstattet af konceptet om en Førsteangrebs-doktrin. Det er grunden til, at der netop nu er et voksende kor af fremragende strateger i Vesten, der advarer om den umiddelbart overhængende fare for en Tredje Verdenskrig.«

»Siden ophævelsen af Glass/Steagall-loven i 1999, der fjernede enhver lovregulering af bankerne«, fortsatte Schiller Instituttets leder, »er verden faldet i rovgriske klør, der beriger de få på bekostning af, og med, milliarder af

menneskers lidelser, gennem et finanssystem, der grundlæggende set er blevet et kæmpe kasino. Der er en enorm derivatgæld, der ikke kan betales, hvilket er den virkelige årsag til krigsfares.«

»Der foregår i øjeblikket en stor kamp om USA's sande identitet«, rapporterede Zepp-LaRouche. Hun sagde, at kampen står mellem imperiefractionen, der ønsker verdensherredømmet, og så de kræfter, der ønsker at genrejse Amerika som en republik, som det var de grundlæggende fædres hensigt.

Der foregår også en alvorlig kamp for at afslutte Wall Streets diktatoriske magt over Kongressen, med en genfremstilling af et lovforslag for Glass-Steagall. Hvis USA vendte tilbage til sit oprindelige, økonomiske system, kunne det samarbejde meget godt med BRIKS-nationernes nye kreditinstitutioner, såsom den Nye Udviklingsbank og AIIB (Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank)«, fortalte hun TASS. »Så kunne USA vende tilbage til John Quincy Adams' udenrigspolitik ... og det er præcis Xi Jinpings koncept for udenrigspolitik, med hans win-win-fremgangsmåde med at bygge den Nye Silkevej, og ligeledes Narendra Modis eller Vladimir Putins.«

Zepp-LaRouche hævder, at »Alt vil afhænge af vores evne til at sætte alternativet med et nyt paradigme med samarbejde på dagsordenen i tide. Menneskeheden er nået til en skillevej; vi kan enten definere vores fælles interesse ud fra et standpunkt om fremtiden, eller også vil vi måske ikke længere eksistere. Det er grunden til, at Schiller Instituttet i øjeblikket er engageret i en international kampagne for at overbevise flere og flere individer og institutioner om, at det eneste, fornuftige alternativ til Tredje Verdenskrig er at tage hinanden i hånden til gavn for menneskehedens fælles mål.«

Helga Zepp-LaRouche stiftede Schiller Instituttet i 1984 i sammenhæng med krisen med mellemdistanceraketterne i begyndelsen af 1980'erne. Formålet med Instituttet var at lægge et andet koncept for relationer med udlandet på bordet,

og det fik navn efter Friedrich Schiller (1759-1805), fordi det var stifterens synspunkt, at en ny, retfærdig verdensorden kun kan lykkes, hvis den ledsages af en renæssance inden for klassisk kultur.

English:

TASS Interviews Zepp-LaRouche on War-Avoidance and the BRICS Process

Feb. 3, 2015 (EIRNS)—The Copenhagen bureau of TASS, official news agency of the Russian Federation, today released an interview with Schiller Institute leader Helga Zepp-LaRouche, done during her visit to Denmark for an event with diplomats on

Jan. 30. The Russian-language wire has appeared, so far, on the

news site ru.euronews.com. The English translation below was done

by EIR, using the original English text of Zepp-LaRouche's replies, from which the published form was excerpted. [RBD]

Schiller Institute Leader Helga Zepp-LaRouche Calls for Uniting

the Efforts of the European Union, the United States, and the BRICS

COPENHAGEN, February 3. /Nikolai Morozov, TASS/. The need for a

new world economic order and new international relations is the

central idea in the speeches being given by German politician Helga Zepp-LaRouche, founder and president of the Schiller Institute, during her current tour of several European capitals.

In Copenhagen she addressed a workshop for diplomats, held at the

Russian Center for Science and Culture.

Zepp-LaRouche believes that the world is now on a pathway leading to a dead end, with the threat of economic collapse and nuclear war. In order to avoid such catastrophes, the direction of world events must be changed. For this purpose, she thinks, the European Union and the United States should join the BRICS nations in building the Eurasian land-bridge initiated by Chinese President Xi Jinping—the new Silk Road. Zepp-LaRouche also suggests that Greece could now become a bridge between the West and the BRICS.

“None of the promises given to Russia at the time of the disintegration of the Soviet Union were kept, and none of her offers for cooperation responded to,” Helga Zepp-LaRouche told TASS in an interview. “This was because the U.S. neocons of the Bush, Sr. administration, at that moment, went for the policy of the Project for a New American Century (PNAC), which embodied the idea of the USA ruling the world as a world empire.”

“All the policies which followed, such as regime change with the help of the so-called ‘color revolutions,’ the construction of a global Ballistic Missile Defense system, and the eastward expansion of NATO and the EU up to the borders of Russia, were simply an elaboration of that strategic goal,” she said. “At the same time, the NATO doctrine of Mutual Assured Destruction, MAD, was replaced by the conception of a First Strike Doctrine. This is why there is, right now, a growing chorus of eminent strategists in the West, who are warning of the immediate danger

of a Third World War.”

“Since the repeal of the Glass Steagall Act in 1999, which eliminated any banking regulation,” continued the Schiller Institute leader, “the world has fallen into the hands of predators, who enrich the few, at the expense and suffering of billions of human beings, with the help of a financial system, that has essentially become a big casino. There is an enormous unpayable derivatives debt, which is the real cause of the war danger.”

“There is, right now, a big fight for the true identity of the United States,” Zepp-LaRouche reported. She said that the fight is between the imperial faction, which wants world domination, and the forces who want to restore America as a republic, as it was intended by the founding fathers.

“There is also a serious fight to end the dictatorial power of Wall Street over the Congress, with the reintroduction of the

Glass Steagall law. If the USA went back to its original economic

system, it could cooperate very well with the new credit institutions of the BRICS nations, such as the New Development Bank, and the AIIB (Asian Infrastructure Investment Bank),” she

told TASS. “Then the United States could return to the foreign policy of John Quincy Adams, ... and that is exactly the foreign policy concept of Xi Jinping, with his win-win approach of building the new Silk Road, or Narendra Modi or Vladimir Putin.”

Zepp-LaRouche holds that, “Everything will depend on our ability to put the alternative of a new paradigm of collaboration

on the agenda in time. Mankind has reached a branching point: either we can define our common interest from the standpoint of

the future, or we may not exist. That is why the Schiller Institute is presently involved in an international campaign, to

convince more and more individuals and institutions, that joining hands for the common aims of mankind, is the only reasonable alternative to World War III.”

Helga Zepp-LaRouche founded the Schiller Institute in 1984, in the context of the middle-range missile crisis of the early 80s. Its main aim was to put a different conception of foreign relations on the table, and it was named after Friedrich Schiller

(1759-1805) because it was the founders' view, that a new just world economic order can only succeed, if it is accompanied by a renaissance of classical culture.

Russian:

ОБЩЕСТВО: МИР-ПОРЯДОК-МНЕНИЕ

Глава “Института Шиллера” Хельга Цепп-Ларуш призывает к объединению Евросоюза, США и БРИКС

КОПЕНГАГЕН, 3 февраля. /Корр. ТАСС Николай Морозов/. Необходимость нового мирового экономического порядка и новых международных отношений – ключевая идея выступлений германского политика, основателя и президента “Института Шиллера” Хельги Цепп-Ларуш в ходе поездки по ряду европейских столиц. В частности, в Копенгагене она провела семинар для дипломатического корпуса в Российском центре науки и культуры /РЦНК/.

Цепп-Ларуш убеждена, что путь, которым идет в настоящее время мир, ведет в тупик, угрожает экономическим коллапсом и ядерной войной. Для того, чтобы избежать катастрофы, необходимо изменить направление мирового развития. Для этого, считает она, Евросоюз и США должны присоединиться к странам БРИКС для строительства по инициативе председателя КНР Си Цзиньпина евразийского континентального моста –

нового Шелкового пути. Цепп-Ларуш полагает, что связующим звеном между западными странами и БРИКС сейчас могла бы стать Греция.

“Ни одно из обещаний, данных России в период распада Советского Союза, не было выполнено, и ни одно из ее предложений по сотрудничеству не получило ответа, – сказала Хельга Цепп-Ларуш в интервью корр. ТАСС. – Дело в том, что американские неоконсерваторы из администрации Буша-старшего взяли тогда на вооружение “Проект для нового американского века”, который воплотил идею управления США всей планетой как мировой империей”.

“Проводившаяся после этого политика – устранение неугодных режимов в ходе так называемых “цветных революций”, создание глобальной системы ПРО, расширение НАТО и ЕС на восток, к границам России, была лишь конкретизацией этой стратегической цели, – отметила она. – Одновременно натовская доктрина “гарантированного взаимного уничтожения” была заменена “доктриной первого удара”. Вот почему сейчас нарастает хор видных стратегов Запада, которые предупреждают о непосредственной опасности третьей мировой войны”.

“С отменой в 1999 году закона Гласса-Стиголла в США было устранено регулирование банков, – продолжала глава “Института Шиллера”. – Мир попал в руки хищников, которые обогащают немногих за счет страданий миллиардов людей с помощью финансовой системы, которая, по сути, стала большим казино. При помощи производных финансовых инструментов создан огромный неоплатный долг, который также является реальной причиной угрозы войны”.

В настоящее время в США развернулось сражение за подлинную идентичность Америки, отметила Цепп-Ларуш. Оно идет между имперской фракцией, которая стремится к господству в мире, и силами, которые хотят восстановить республиканскую Америку, какой ее видели отцы-основатели. Также ведется борьба за то, чтобы положить конец диктаторской власти Уолл-стрита над

Конгрессом путем восстановления закона Гласса-Стиголла.

“Возвращение США к исходной экономической системе открыло бы путь к сотрудничеству с новыми кредитными организациями стран БРИКС – Банком развития и Азиатским банком инфраструктурных инвестиций, – утверждает собеседник агентства. – Тогда США могли бы вернуться к внешней политике Джона Куинси Адамса /.../, а это как раз – внешнеполитическая концепция Си Цзиньпина с ее выгодным для всех подходом к строительству нового Шелкового пути, или Нарендры Моди, или Владимира Путина”.

“Все будет зависеть от нашей способности вовремя вынести на повестку дня новую парадигму сотрудничества, – считает Цепп-Ларуш. – Человечество достигло поворотного пункта: либо мы определим наши общие интересы в перспективе будущего, либо, возможно, перестанем существовать”. “Поэтому “Институт Шиллера” сейчас ведет международную кампанию, чтобы убедить как можно больше людей и организаций, что только объединение во имя общих целей человечества может быть разумной альтернативой третьей мировой войне”.

Международный “Институт Шиллера” был основан Хельгой Цепп-Ларуш в 1984 году в контексте кризиса вокруг ракет средней дальности в начале 1980-х годов. Он ставил целью обновить международные отношения и был назван в честь Фридриха Шиллера /1759-1805 годы/, так как его создатели убеждены, что новый мировой экономический порядок возобладать, только если будет сопровождаться возрождением классической культуры. –0–

EIR LEDER: Efter Wall Streets bankerot

30. jan. 2015 – Wall Streets banksystem står atter over for en krise med trussel om bankerot – denne gang udløst af sammenbruddet af gæld og derivater i olie- og råvaremarkedet. Selv bankierer i centralbankerne ved, at det vil blive lige så slemt, eller værre, som endnu et 2008-krak.

Disse banker har været generelt bankerotte, siden fjernelsen af Glass-Steagall fik sin virkning. Wall Streets krise med truslen om bankerot er forværret af euroens fald og det faktum, at alle de største, europæiske banker, og ganske bestemt inklusive London-bankerne, er proppet til ørerne med giftige værdipapirer, i mere og mere varierede udgaver.

Et finanskrak, der er værre end det i 2008, hænger umiddelbart over hele dette bankerotte London-Wall Street-system. USA må omgående skabe en stødpude for sin økonomi og sine borgere mod dette krak. LaRouche har planen:

Wall Street-bankerne bør lukkes og sættes igennem en konkursbehandling, således at de kan fortsætte visse begrænsede funktioner som kommercielle banker. Deres mulighed for at styre tingene i den amerikanske økonomi må nu afsluttes.

Indled en konkursbehandling af disse storbanker ved at genindføre Glass/Steagall-loven for at opdele de dødsdømte, spekulative afdelinger fra deres garanterede, lovmæssige kommercielle banker – og lad førstnævnte gå under.

Til at erstatte dette må der skabes en stødpude af kredit – statslig kredit – der kan sætte folk i produktive, velbetalte beskæftigelser. Det betyder beskæftigelse, der er relateret til afgørende nødvendige, nye projekter inden for moderne infrastruktur.

Stil en kilde til statslig kredit til rådighed, der skal bruges af delstaternes regeringer og den føderale regering til at skaffe beskæftigelse til fagligt uddannede og til økonomisk udvikling. USA må påtage sig en begrænset gæld for at gøre dette, men den må udelukkende kun helliges dette formål. Det har været gjort før; det må gøres igen.

Skab en Reconstruction Finance Coporation (Kreditanstalt for Genopbygning) med en statslig startkapital, og udsted RFC-obligationer til offentligheden og de kommercielle banker, der skal støtte nationale projekter og delstatsprojekter.

Og, skab en Nationalbank med en startkapital bestående af ny gæld i Finansministeriet, og skaf størstedelen af denne Banks kapital ved en frivillig ombytning af eksisterende 3- til 30-årig gæld i Finansministeriet. Hvis 500 mia. dollar af statsgæld frivilligt investeres i Nationalbanken, kan Finansministeriet udstede for 500 mia. dollar statsgældsbeviser til Banken, der kan begynde at udstede kredit til produktivitet og beskæftigelse.

Af absolut afgørende betydning for denne nye Nationalbank og RFC: Gå med i BRIKS! Accepter den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud til Obama på APEC-topmødet sidste november.

Brug Nationalbanken og RFC til at gå med i den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og de andre nye internationale udviklingsbanker og fonde til infrastruktur i den Nye Silkevej og den Maritime Silkevej. Og mangedobl samtidigt stødpuden af statslig kredit til ny infrastruktur og produktive investeringer i Amerika.

Skab en ny økonomisk platform for Amerikas økonomi, der »drives frem« ved hjælp af udvikling af fusionsteknologier og fusionskraft. Lancer på ny Amerikas tilstedeværelse i Solsystemet i konkurrence og samarbejde med Kinas måneprogram, der nu er verdens førende rumprogram.

En ny nedsmeltning af Wall Street vil ramme økonomien som en

storkrig. Og Wall Street optrapper finansiel krigsførelse og anden form for krigsførelse imod »fjenderne« Kina og Rusland, hvilket er i færd med at føre til en faktisk, *termonuklear krig*.

Hvis vi omgående iværksætter LaRouche-planen, kan dette stoppes.

**RADIO SCHILLER 3. februar
2015:
Helga Zepp-LaRouches møder i
KBH//Krig imod
Rusland//eurokrise når
Danmark**

Med formand Tom Gillesberg

Diplomatseminar i København

om BRIKS/Verdenslandbroen en succes

København, 30. jan. 2015 – Helga Zepp-LaRouche var taler ved et seminar for diplomater, der blev afholdt i Det russiske Kulturcenter i København i dag, med titlen, »Økonomisk udvikling og samarbejde mellem nationer, eller økonomisk kollaps, krig og terror? Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Efter fr. LaRouches kraftfulde tale, talte repræsentanter fra tre af ambassaderne fra BRIKS-nationerne – Rusland, Kina og Sydafrika. Desuden stillede repræsentanten for Brasilien et spørgsmål under den efterfølgende diskussion.

Videoerne og lydfileerne af fr. LaRouches tale, og den tale, som hr. Machiel Renier van Niekerk, repræsentanten fra Sydafrikas ambassade i Danmark, holdt, kan høres på <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4818>

I seminaret deltog repræsentanter fra 14 ambassader fra Europa, Asien, Afrika og Sydamerika, sammen med nogle danske erhvervsfolk og Schiller Instituttets aktivister.

Fr. LaRouche indledte sin tale med udviklingen i Grækenland, og hvordan landet kan blive et forbindelsesled mellem Europa og BRIKS. Hun talte om, hvor tæt vi er på en total nedsmeltning af finanssystemet, hvor tæt vi er på en atomkrig, og hvad forbindelsen mellem de to er. Hun understregede, at den fare, der repræsenteres af skiftet i USA's strategi for atomkrig, til en førsteangrebsdoktrin, sammen med afbrydelsen af kommunikationen mellem USA og Rusland, der rent faktisk var intakt under den cubanske missilkrise, betyder, at vi er tættere på atomkrig i dag, end nogen sinde før. Ja, der er et alternativ: Hvis vi får Europa og USA til at acceptere Xi Jinpings tilbud om at gå med i deres økonomiske alliance for

udvikling.

Fr. LaRouche fremlagde det momentum, der er for BRIKS' økonomiske udvikling, og det perspektiv, der er skitseret i den nye EIR-rapport »Den Nye Silkevej er blevet til Verdenslandbroen«, som hendes mand Lyndon LaRouche og hun selv, så vel som Schiller Instituttet, har kæmpet for i årtier.

Hun appellerede til deltagerne om at sætte dette alternativ på verdensdagsordenen ved at cirkulere idéerne i vores nye rapport gennem at arrangere interviews, kommentarer, kontakte folk fra erhvervslivet, der ville få gavn af Verdenslandbroen, cirkulere vores resolution og generelt ved at arbejde sammen med os i fremtiden.

Kontakt venligst EIR og Schiller Instituttet for at få rapporten »**Den Nye Silkeveje er blevet til Verdenslandbroen**« og brochuren »**Hvorfor USA og Europa må gå med i BRIKS – En ny, international orden for menneskeheden**« og andet materiale, og for deltagelse i fremtidige møder.

Schiller Instituttet: + 45 35 43 00 33, 51 21 72 06.

si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk

EIR: + 45 35 43 60 40

Læs også (hvis du ikke allerede har!):

 Helga Zepp-LaRouche: [Introduktion: Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen](#)

Fra LaRouche-bevægelsen 3. feb. 2015:

Er disse karle klinisk sindssyge? Nej, de er fra Wall Street!

Hvad kan have fået Barack Obama til at erklære, at han tænker på de facto at trække Ukraine ind i NATO og opruste Kiev til krig mod Rusland? Og til, på selvmorderisk vis, at sende amerikanske våben og militærpersonale til seks andre lande på Ruslands grænser, under NATO's artikel 5, som han sagde, hvilket fordrer, at USA forsvarer disse lande, som var de selve USA?

Tror Obama, at han vil fremprovokere en krig, og vinde den, mod Rusland, med en »fremskudt NATO-brigade«?

Obama skubbes frem ad denne sindssyge kurs af en gruppe forhenværende, afdankede regeringsfolk, der handler gennem Det atlantiske Råd og Brookings Institution, der 1. feb. har udgivet en rapport, der kræver, at USA og NATO bevæbner Kiev-regeringen til krig mod Rusland. Mediernes lederartikler og artikler slår på krigstrommerne, fra den britiske dagspresse til *New York Times*, med påstande om, at modstanden til den amerikanske generalstab har været undertrykt.

Starte en krig mod Rusland på strategisk basis af en seks siders rapport fra en flok gæs, bestående af forhenværende regeringsfolk? Michele Flournoy, Ivo Daalder, Strobe Talbott, James Stavridis ... husk disse navne. Timothy Garton Ash fra Oxford, planlæggeren af »farvede revolutioner« mod Ruslands og Kinas allierede, og som skriver, »Putin skal stoppes med geværer« i *London Guardian*. Kald dem »selvudslettelses-

bevægelsen«. Hvis det lykkes dem at provokere Rusland og Kina til at gå i krig, vil de være årsag til, at menneskeligt liv på denne planet ophører – os alle sammen. Er de klinisk sindssyge?

Svaret er, at Wall Street, og finanskræfterne fra City of London, **insisterer på denne krigspolitik, fordi de er bankerot**. Deres bankerot kommer af to årtiers tøjlesløse, spekulative bobler og krak, der har holdt tilbage og ruineret de transatlantiske økonomier, mens BRIKS – især Kina – udviklede deres rum og tog en førerposition inden for rumforskning.

Nu insisterer storbankiererne på finansiel krigsførelse mod BRIKS-allierede nationer, provokationer, og endda truslen om atomkrig mod Rusland og Kina, for at tvinge dem til at lade London og Wall Street fortsætte med at køre hele verden.

Bevis? Kiev-regimet tilbydes nu den anden IMF-lånepakke på et år, og *The Economist* – der er talerør for bankerne i City of London – kræver, at pakken bliver på 20 mia. dollar, og at tidligere lån, som Ukraine indrømmer, de ikke kan betale, afskrives.

Disse samme banker, den samme IMF, de samme London-allierede politiske ledere, som Cameron, fr. Merkel og Obama, nægter, – med en rasende, hård linje – at give Grækenland den samme eftergivelse af gæld.

Kiev skal have 20 mia.-dollar-lånene og afskrivning af gælden, for at gå i generel krig med Rusland. Den græske regering, der offentligt går imod sanktionerne mod Rusland, skal nægtes gældseftergivelse for udvikling af sin økonomi – selv, hvis denne afvisning betyder – og det vil det gøre – at den såkaldte eurozone ophører at eksistere.

Wall Street og the City ER klinisk sindssyge.

Fra LaRouche-bevægelsen 2. feb. 2015: LaRouche: Erklær Wall Street bankerot, og gå med i BRIKS' skabelse af et nyt, globalt kreditsystem

I løbet af weekenden kom det ene medieorgan for britisk imperiepolitik efter det andet ud med hysteriske advarsler om de globale, strategiske implikationer af den græske krise. Ian Bremmer, CFR (Council of Foreign Relations), advarede om, at Grækenland meget vel kunne forlade eurozonen og NATO, og i stedet gå med i SCO (Shanghai Cooperation Organization), Rusland og Kina i alternative økonomiske og strategiske arrangementer – og således de facto gå med i BRIKS, selv om Bremmer ikke vover at kaldet det sådan. Ambrose Evans-Pritchard fra *Daily Telegraph* advarede om, at EU's 'chickengame' (hvem viger først?) med Grækenland kunne give fuldstændigt bagslag og føre til

»ukendte rystelser, der kunne ramme det globale betalingssystem. De leger med ilden«.

Og selv den sædvanligvis fornuftige Liam Halligan udbrød i sin artikel i *Telegraph*, at den nye Syriza-regering i Grækenland

»direkte kunne overtage kontrollen med Grækenlands låntagere og afskrive for milliarder af euro i husstandslån og hermed

ødelægge bankernes regnskaber i et vanvittigt udbrud af populistisk kontraktlig vandalisme«.

»Men det er fornuftigt; det er præcist, hvad de burde gøre«, lød Lyndon LaRouches kommentar i dag. De burde simpelt hen skaffe sig af med denne falske gæld, der alligevel ikke eksisterer, tilføjede LaRouche. Ikke blot Grækenland, men hele Europa og hele den transatlantiske sektor har fået falsk gæld tvunget ned i halsen. Men hele systemet er dødt, erklærede LaRouche, i USA og alle andre steder, og det må ganske enkelt erstattes. Wall Street er død, så afskriv dem. Hele det spekulative system, centreret omkring Det britiske Imperium, er dødt, og at forsøge at udsætte denne død vil ikke virke længere. Forsøg på at gøre det vil kun føre til krig, tilføjede LaRouche.

Så vi må afskrive den spekulative gæld, der ikke har nogen som helst substans og udelukkende kun er spekulation i en fremtid, der allerede er død, erklærede LaRouche. I dets sted må vi skabe et nyt kreditsystem, som vi kan operere under, når det gamle system først er blevet afskrevet. Dette nye system vil give en ny myndighed til at skabe produktiv kredit, sådan, som disse principper blev etableret af Alexander Hamilton, kredit, der vil blive brugt til at skabe produktiv beskæftigelse.

Ingen anden konversation om disse anliggender er umagen værd, sluttede LaRouche. Wall Street, de britiske banker og det europæiske system er alle døde. Så fjern dem! Så enkelt er det.

Under yderligere diskussioner med medarbejdere i eftermiddag, understregede LaRouche:

»Sagens kerne er, at vi må fjerne denne fare. Og denne fare hedder nu Obama. Obama er lakajen og snubletråden, der kunne sætte alt dette i bevægelse. Så at få Obama sparket ud af embedet, sparket ud af sin funktion, og så videre, på forskellig vis, i forskellige betydninger og ved forskellige

midler, er meget vigtigt. Obama må smides ud af embedet, hvilket ville betyde, at også Victoria Nuland ville forlade embedet, hvilket ville være en stor lettelse. De faktorer, internt i USA, for umiddelbar atomkrig, f.eks., er faktorer, der må behandles som en snubletråd for atomkrig. Obama er en snubletråd for atomkrig. Obama må fjernes.«

Helga Zepp-LaRouche in Copenhagen: public meeting January 31, 2015

N.B.: The above video ends 18 minutes into the discussion. The complete version of the discussion is found below.

The music can only be heard from the audio file.

Den russiske nyhedsbureau [TASS](#) interviewer [Zepp-LaRouche i København om at undgå krig og BRIKS-processen](#)

1. Introduction by Tom Gillesberg, chairman of The Schiller Institute in Denmark

2. Music:

Ach! zu kurz, double fugue by Mozart

Ave Verum by Mozart

The Hans Christian Andersen vocal quartet

Vender sig Lykken fra dig, (C. Hauch, Carl Nielsen)

Vittoria, mio core!

Feride Istogu Gillesberg, sopran

Michelle Rasmussen, piano

3. Helga Zepp-LaRouche, international president of The Schiller Institute

How has the election in Greece changed the world

The international financial collapse

The danger of nuclear war

The New Silk Road Becomes The World Land Bridge

4. Discussion

Dias fra mødet:

